

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, TRAVANJ 2011. ■ GODIŠTE V ■ BROJ 26 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

4

DOGAĐAJNICA

Pokorničko-molitveno slavlje na Žalosni petak

Hrvatskoj trebaju ljudi koji su saveznici s Bogom i s drugim ljudima

Katoličke škole – mesta oplemenjivanja ljudskoga duha

Osobni primjer najbolji je način dgoja djeteta

15

POSJETILI SMO

Bolnica sv. Rafaela u Strmcu prva je katolička bolnica u Hrvatskoj

16

ŽIVOT MLADIH

Mladi, za vaše i zajedničko hrvatsko dobro važno je da odaberete Isusov put

Katolička osnovna škola u Požegi proslavila sv. Josipa

18

IZ NAŠEG CARITASA

Vjernici naše Biskupije prikupljali pomoć za stradale u Japanu

20

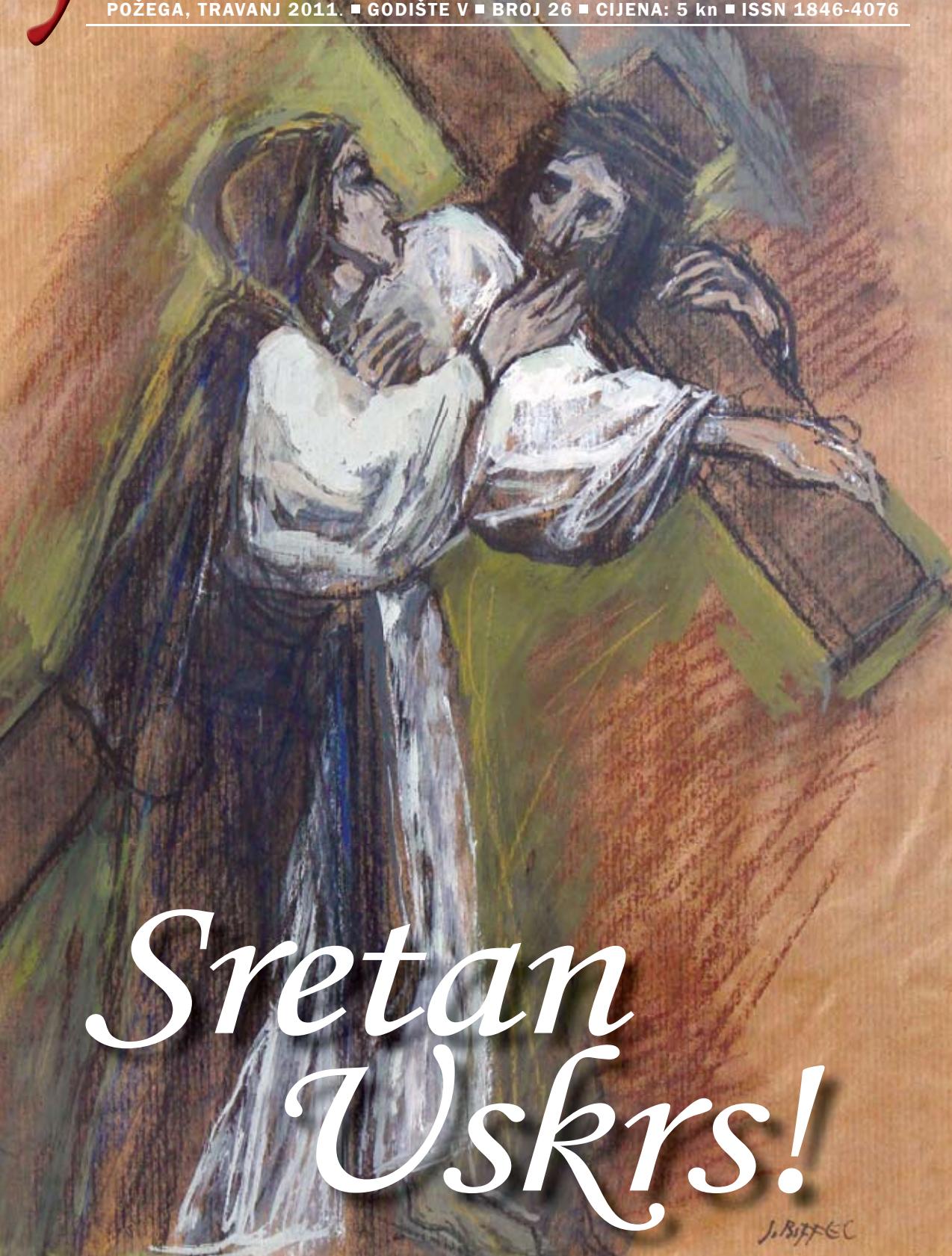
OBITELJ

Bog nam je dao veliki dar koji mi s radošću prihvaćamo

22

CRKVENO-POVIJESNI PORTRETI

Julije Bürger, voćinski i latinski župnik kojega su 1944. godine ubili komunisti

Neka trajno djelatna snaga Isusove uskrsne pobjede nad zlom i smrću, ispuni nadom vaše tuge i nemoći, izlijeći rane i bolesti, ublaži siromaštvo i trpljenje, obdari vas božanskim svjetлом i dubokom radošću.

Biskup Antun Škvorčević

BISKUPOVA USKRSNA PORUKA 2011.

Što to putem pretresate među sobom?

(Lk 24,17)

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
bogoslovi, svećenički aspiranti i vjeroučitelji,
draga kršćanska braća i sestre!*

»Doista uskrsnu Gospodin i ukaže se Šimunu!« (Lk 24,34). Ovim usklikom radosnih Isusovih učenika od srca vam čestitam Uskrs! Neka trajno djelatna snaga Isuseve uskrsne pobjede nad zlom i smrću, ispuni nadom vaše tuge i nemoći, izljeći rane i bolesti, ublaži siromaštvo i trpljenje, obdari vas božanskim svjetлом i dubokom radošću.

Sat povijesti s uskrsnim Kristom

1 Dobro vam je iz Evandjela poznato kako su dvojica Isusovih učenika – razočarani onim što se u Jeruzalemu dogodilo, teško pogodeni neuспјehom koji se na njih sručio zbog Učiteljeva neslavnoga završetka na križu – pošli na put, krenuli na svojevrstan bijeg od mučne stvarnosti u mjesto Emaus. Prikazujući taj događaj, evandelist Luka zabilježio je važan podatak. Dok su »razgovarali i raspravljaljali« (Lk 24,15) o vlastitom iskustvu, i o onome što su od žena i nekih drugih ljudi čuli, pridružio im se Neznanac

i upitao ih »što to putem pretresate među sobom?« (Lk 24,17). Kad su mu ispričali da se dogodilo s Isusom iz Nazareta, izložili mu svoje viđenje i razumijevanje događaja, Neznanac - kojeg još nisu prepoznali da je Isus - prekorio ih je: »O bezumni i srca spora da vjerujete što god su proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?« Evandelist još dodaje: »Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu« (Lk 24, 25-27).

Iz ovoga kratkog ali dragocjenog Lukina prikaza očito je da Isus nije prihvatio samo faktoografsko učeničko tumačenje onoga što se njemu u Jeruzalemu dogodilo, jer se takvo tumačenje zaustavlja na izvanjskoime, vidljivome. Započeo ih je poučavati *proročkom pristupu* stvarnosti povezanom s vjerom, a njihovo nevjerovanje Pismu nazvao je bezumnošću i sporosću srca. Uputio ih je u razumijevanje događaja kao Božje

povijesti spasenja, protumačio ih Pismom. Otkrio im je kako je ono što se zbilo s njime u Jeruzalemu sastavni dio Božjeg numa o čovjeku i svijetu, njegova strategije ljubavi koja i kroz muku, zlo i smrt vodi k dobru. Kad je stigao u kuću, za stolom uzeo kruh, razlomio ga i dao učenicima, otvorile su im se oči vjere kojom su prepoznali Isusovu novu, preobraženu prisutnost. Postali su dionici zajedništva s njime na puno dubljoj razini nego li je fenomenološka. Uveo ih je u iskustvo postojanja koje nadilazi ono što ostvarujemo ovdje na zemlji i dao im okusiti kako su se započela ostvarivati obećana »nova nebesa i zemlja nova, gdje pravednost prebiva« (2 Pt 3,13). O tom načinu čitanja povijesti papa Benedikt XVI. u svojoj najnovijoj knjizi *Isus iz Nazareta – Od ulaska u Jeruzalem do uskrsnuća* piše: »Božjem je otajstvu navlastito da tiho djeluje. Tek malo-pomalo u velikoj povijesti čovječanstva on izgrađuje svoju povijest. Postaje čovjek, ali na način da ga suvremenici, mjeđerodavne snage povijesti mogu zanemariti. Trpi i umire i, kao Uskrsli, želi doći čovječanstvu samo po vjeri svojih kojima se očituje. On trajno tiho kuca na vrata naših srca i lagano nam otvara oči, kada mu ga otvorimo«. (str. 262-263).

Poput učenika na putu u Emaus, danas mnogi u Hrvatskoj »putom pretresaju« događaje koji su se zbili u daljoj i bližoj prošlosti, tumače njihovo značenje prema svojim mogućnostima, sposobnostima i potrebama, ne uspijevajući se često složiti oko njih. Mnogi se bave zlom koje se očituje na različitim razinama osobnoga i društvenoga života, vide samo njegovu razornu moć, sumnjaju u sve, ne naziru budućnost, siju beznade. Nije li to jednostran pristup koji omogućuje samo površan uvid u stvarnost?

Kako čitati suvremene događaje u Hrvatskoj i svijetu?

2 Poput učenika na putu u Emaus, danas mnogi u Hrvatskoj »putom pretresaju« događaje koji su se zbili u daljoj i bližoj prošlosti, tumače njihovo značenje prema svojim mogućnostima, sposobnosti ma i potrebama, ne uspijevajući se često složiti oko njih. Mnogi se bave zlom koje se očituje na različitim razinama osobnoga i društvenoga života, vide samo njegovu razornu moć, sumnjaju u sve, ne naziru budućnost, siju beznađe. Nije li to jednostran pristup koji omogućuje samo površan uvid u stvarnost? Uskrs nas poziva da uključimo proročke kriterije u naša hrvatska nastojanja oko razumijevanja i tumačenja onoga što nam se zbiva, da pri prosuđivanju stvarnosti primijenimo mjerila vjere koja nalazimo u Pismu. Valjalo bi u naše rasprave na osobnoj i javnoj razini uključiti Isusa Krista, da nam on iz Pisma tumači kako se Božji zahvati ljubavi, čiji je vrhunac u Sinovljevoj smrti i uskrsnuću, ostvaruju među nama, u našim ljudskim patnjama i stradanjima, nevoljama i promašajima, muci i smrti, te shvatimo da nije jedno zlo koje nam se događa nije konično ako do njega doper snaga Božje ljubavi, milosrđa i praštanja, moćni-jeg i od smrti. Da nam Isus svjetлом svoga Duha pomogne prodrijeti u ono što se u našim ljudskim događajima svakodnevno zbiva kao povijest spa-senja te dosegnemo dublje iskustvo stvarnosti, postanemo dionicima onoga svijeta u koji je ušao on, te se oslobođimo straha, živimo u njegovoj uskrsnoj slobodi.

Duboko nas je ovih dana pogodila prvostupanska presuda haaškoga suda hrvatskim generalima. Neki su – poneseni osjećajima – iskazivali ljutnju i protivljenje, dizali glas protiv nositelja javnih dužnosti u zemlji i inozemstvu, i nisu dalje otišli od nemoćnoga iskazivanja vlastitih emocija. Valja se usuditi i te teške događaje čitati Božjim mjerilima te uz pomoć vjere shvatiti da su svaka žrtva i nepravda, svaki prijezir i progona ugrađeni u konačni ishod pravde i uspjeloga života koji dodjeljuje samo Bog snagom svoje ljubavi.

Ljudska povijest pred pravorijekom Božjega suda

3 Duboko nas je ovih dana pogodila prvostupanska presuda haaškoga suda hrvatskim generalima. Neki su – poneseni osjećajima – iskazivali ljutnju i protivljenje, dizali glas protiv nositelja javnih dužnosti u zemlji i inozemstvu, i nisu dalje otišli od nemoćnoga iskazivanja vlastitih emocija. Valja se usuditi i te teške događaje čitati Božjim mjerilima te uz pomoć vjere shvatiti da su svaka žrtva i nepravda, svaki prijezir i progona ugrađeni u konačni ishod pravde i uspjeloga života koji dodjeljuje samo Bog snagom svoje ljubavi. On prašta, uzdiže, lječi, ispunja, daruje smisao, ostvara istinu. U Isusovoj pobjedi nad zlom i smrću, ostvarena je pobjeda pravde i istine za svakoga od nas, osobito ugnjeteno-ga i nepravedno osuđenoga čovjeka. Zato vjernik poput Alojzija Stepinca stoji pred ljudskim sudom mirne sa-vjesti i kao Isus prima na se i krivi sud i osudu, siguran da konačni pravorijek o nama i povijesti ne ovisi o ljudskim mjerilima nego o Božjem sudu ljubavi. Stoga, Pobjedniku nad smrću povjerimo sve ono što nas u ovom trenutku tišti i boli na osobnoj i narodnoj razini, te ispunjeni nadom surađujmo s njime na ostvarivanju istinitoga i pravednoga društva.

S voćinskom Gospom na putu

4 Braće i sestre. Razmišljajući o tome kako nam se u našem osobnom i narodnom hodu pri-družuje Isus kao učenicima na putu u Emaus, pred očima nam se nižu broj-na hodočašća, napose voćinska u Go-dini Gospe Voćinske na kojima nam on tumači smisao našega zemaljskog hoda i konačne sADBline. U nama snažno odjekuje Isusova riječ s križa: *Evo ti majke* (Iv 19,26). Njezinu čudesnu prisutnost i majčinsku ljubav osjećamo i u ovom povijesnom trenutku. Ona pod križem naših sadašnjih ne-volja moli s nama da se u Hrvatskoj i svijetu, snagom Isusova Duha ljubavi ostvari pobjeda dobra nad zlom, života nad smrću. Pozivam vas da u tom raspoloženju nade cijelog mjeseca svibnja pred likom Gospe Voćinske u velikoj uskrsnoj pedesetodnevici molite dar Duha Svetoga za svakoga od nas, za dobro naših obitelji, naše mjesne Crkve i cijele domovine, napose za uspješan pastoralni pohod pape Benedikta XVI. Hrvatskoj. Molit će s nama i sluga Božji papa Ivan Pavao II., utemeljitelj Požeške biskupije, koji je okrunio dragi lik naše Gospe Voćinske i koji će upravo 1. svibnja ove godine, u Nedjelju Božanskoga milosrđa, na početku marijanskoga mjeseca biti proglašen blaženim.

U radosti dubokoga zajedništva s uskrslim Gospodinom i njegovom Presvetom Majkom, zazivam na sve Božji blagoslov i sve od srca pozdravljam – vaš biskup

U Požegi, 18. travnja 2011.

Zato vjernik poput Alojzija Stepinca stoji pred ljudskim sudom mirne savjesti i kao Isus prima na se i krivi sud i osudu, siguran da konačni pravorijek o nama i povijesti ne ovisi o ljudskim mjerilima nego o Božjem sudu ljubavi. Stoga, Pobjedniku nad smrću povjerimo sve ono što nas u ovom trenutku tišti i boli na osobnoj i narodnoj razini, te ispunjeni nadom surađujmo s njime na ostvarivanju istinitoga i pravednoga društva.

ODRŽANO SREDIŠNJE POKORNIČKO-MOLITVENO SLAVLJE NA ŽALOSNI PETAK U JASENOVCU

Oslobađa samo ona povijesna istina koja je

Piše i snimio: Goran Lukić

Prigodom Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika, na »Žalosni petak«, 15. travnja održano je središnje pokorničko-molitveno slavlje Požeške biskupije u jasenovačkoj župnoj crkvi. Slavlje je predvodio zadarski nadbiskup Želimir Puljić, a uz njega su bili biskupi Đakovačko-osječke crkvene pokrajine: Marin Srakić, nadbiskup i metropolit i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, Antun Škvorčević, požeški biskup i domaćin slavlja, Đuro Gašparović, srijemski biskup, te Đuro Hranić, pomoći đakovačko-osječki biskup. Među svećenicima bio je zapadno-slavonski arhidakon i pakrački župnik Matija Juraković, članovi požeškoga Stolnog kaptola na čelu s prepoštom Josipom Devčićem, svećenici Novljanskog dekanata predvođeni dekanom Milanom Vidakovićem te dekan Pakračkog dekanata Branko Gelenović.

Bez mržnje i osvete

Biskup Škvorčević je na početku slavlja pozdravio sve nazočne biskupe, svećenike, redovnike i redovnice, sudionike križnog puta koji je u jutarnjim satima krenuo ovoga dana iz Lipovljana i popodne stigao u Jasenovac, sve župljane jasenovačke župe i hodočasnike iz drugih župa. Potom je biskup rekao: »Okupili smo se na središnju molitveno-pokorničku postaju Požeške biskupije ovoga Dana u Jasenovcu. Prosvijetljeni Isusovom riječju, vjerujemo da oslobađa samo ona povijesna istina koja je očišćena kajanjem, praštanjem i pokorom te upravo tim putem želimo u svojim srcima i savjestima ostvariti slobodu da bismo bez osjećaja mržnje i osvete obnovili spomen na nedužne žrtve.«

Poštovanje prema svim žrtvama

Tumačeći smisao molitvenog skupa u Jasenovcu na Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika, biskup je istaknuo: »Bog nas je sve 'sa sobom pomirio po Kristu i povjerio nam službu pomirenja' (2 Kor 5,18), uvjerava nas sv. Pavao. Upravo to je svrha ovog našeg molitvenog zajedništva. Tako nas je poučio i utemeljitelj Požeške biskupije sluga Božji papa Ivan Pavao II. prigodom svoga prvog pohoda Hrvatskoj 1994. godine kad je rekao da se put pomirenja i mira ostvaruje molbom za oproštenje onima kojima je naneseno zlo i davanjem oproštenja onima koji su nam nanijeli zlo. Mi i danas u tom raspoređenju sa svom kršćanskom iskrenošću stojimo

pred počiniteljima zla i onima kojima je naneseno nasilje. Iskazujemo poštovanje prema svim žrtvama u Jasenovcu, bez razlike na vjersku, nacionalnu ili bilo koju drugu pripadnost.« Potom je biskup kazao da se uz jasenovačke žrtve ovoga Dana spominjemo i drugih žrtava te nastavio: »S istim osjećajima pristupamo i svim drugim žrtvama, poznatim ili još neotkrivenim grobovima gdje leže žrtve komunističkog zločina. Svoje poštovanje želimo iskazati i svima ubijenima, proganjениma, ponižavanima i preziranima na blajburškom i drugim križnim putovima nakon II. svjetskog rata, na stratištima tijekom Domovinskog rata, od Voćina i Škabrnje do Kusonja i Vukovara.« Dodao je: »Danasnja presuda hrvatskim generalima u Haagu, premda još nije konačna, čini ovo godišnji Žalosni petak još žalosnjim, potiče nas da i ovaj trenutak povjerimo Bogu i njegovu судu milosrđa i ljubavi te molimo za hrvatske branitelje i njihovo plemenito djelo.« Biskup je zaključio svoj pozdrav riječima: »Neka Gospa Jasenovačka moli s nama, prenese naše vapaje svome Sinu i pomogne da naša srca ne budu zatrovana ili ranjena zlom. Neka s nama moli za dostanstvo i mir naše domovine.«

Izraz obraćenja i vjernosti

Nadbiskup Puljić započeo je potom slavlje te je svima nazočnima uputio riječi pozdrava i zahvalio domaćem biskupu za poziv da dode u Jasenovac. Čin kajanja po uzorku koji je papa Ivan Pavao II. upotrijebio za Veliki jubilej 2000. u Rimu predvodio je biskup Škvorčević. Nadbiskup Puljić je u homiliji najprije spomenuo da nas Žalosni petak podseća na nekadašnji blagdan Sedam žalosti BDM koji se slavio u petak prije Cvjetnice te je istaknuo glavne saštavnice tog marijanskog otajstva. Potom se osvrnuo na Dan obnove čišćenja pamćenja u Požeškoj biskupiji i rekao: »Na ovaj Žalosni petak, nekadašnji blagdan Sedam žalosti BDM, okupljaju se vjernici Požeške biskupije u ovoj crkvi u Jasenovcu, kako bi prema dalekovidnoj odluci njezina pastira Antuna, od 5. siječnja 2001., a u duhu pastoralnih zadataka iz Velikog Jubileja, slavili svake godine Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika kao izraz 'obraćenja i vjernosti Isusu Kristu, jedinom otkupitelju čovjeka'.«

Oprosti i moli oproštenje

A što znači 'čistiti memoriju' pokazao nam je sluga Božji Ivan Pavao II. kad je na prvu korizmenu nedjelju, 12. ožujka

očišćena kajanjem, praštanjem i pokorom

jubilarne 2000. 'postao glasom Crkve te, zagledan u raspetoga Krista u bazilici sv. Petra, zamolio oproštenje za svako njezino dijete. To pak 'čišćenje pamćenja osnažilo je, veli Papa, naše korake prema budućnosti i učinilo nas budnijima i poniznjijima'.« Nadbiskup Puljić je nastavio: »Upravo u tom duhu ova biskupija već deset godina slavi 'Žalosni petak' kao biskupijski Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena žrtava ideološke, nacionalne i svake druge mržnje koja se očitovala na ovom prostoru. Okupljajući se ovdje već deset godina vjernici katolici mole Božje milosrđe te hodočašćem pokore i molitve daju duhovnu zadovoljštinu za zločine počinjene tijekom dvadesetog stoljeća na našim prostorima. Pedagogijom 'oprosti i moli oproštenje' oni žele otkloniti iz pamćenja osjećaje mržnje, mraka i duhovnu zarobljenost kako bi bili slobodni.«

Manipulacije Jasenovcem

Zatim je nadbiskup Puljić spomenuo da su određeni krugovi u nas manipulirali Jasenovcem kako bi optužili za njega hrvatski narod i Katoličku crkvu te je istaknuo ono što je vrijedno učiniti pred zlom koje je ostavilo ovdje svoje tragove: »Pred likom Jasenovačke Gospe i pred križem izrađenim od krovnih dijelova crkve koja je izgorjela u Domovinskom ratu mi večeras molimo za žrtve totalitarnih sustava 20. stoljeća. U Godini Gospe Voćinske posebice se sjećamo brojnih nedužno ubijenih ljudi u Voćinu, među kojima i voćinskog župnika Josipa Martinca i njegova prethodnika Julija Bürgera koje su ubili komunisti. Ovogodišnji Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika na osobit način je vezan s voćinskim žr-

tvama. A pedagogija odgoja u vjeri, koju nam je ostavio sluga Božji Ivan Pavao II., postala je u ovoj biskupiji prepoznatljivim 'znakom' koji obećava i ohrabruje. A ova crkva Marijina Uznesenja u Jasenovcu, kao i nova crkva sv. Mihovila u Staroj Gradiški, postale su 'svetištem zahvalnosti' i 'učionicom povijesti'. Jer, dok je obrana Domovine bila presudna kao 'biološka pretpostavka da nas velikosrpska hegemonija ne uništi i ne zatre, čišćenje pamćenja i spomena mučenika u vidu nacionalne pomirbe presudni su kao moralna i duhovna pretpostavka' bez kojih nema istinske hrvatske budućnosti. 'Prava sreća čovjeka krije se u oprostu i pomirenju' koje će se dogoditi samo ako se beskompromisno suočimo s negativnim balastom prošlosti što su ga namrle lažne ideologije.«

Svjedoci ljubavi i vjernosti

Nadbiskup Puljić je podsjetio na one koji su u vremenima zla ustrajali u dobru i postali žrtve te je kazao: »No, povijesni put Crkve nije bio obilježen samo propustima i grijesima. Božja milost je toliko obilovala da je nadjačala slabosti i mane. Silno mnoštvo svetaca i mučenika danas svijetle na njezinu licu. Njihova svetost najveći je dar čovječanstvu po kojem se iskupljuje silno zlo u ljudskoj povijesti. Na ovaj Žalosni petak spominjemo ih se jer bijahu svjedoci ljubavi i vjernosti. A većina od njih bijaše stigmatizirana, oklevetana kao neprijatelji čovječnosti. Kao takvi bili su primorani na 'šutnju' i potom uklonjeni sa svjetske pozornice. Prisjetimo se našega blaženog Alojzija Stepinca i drugih vjernih Božjih svjedoka biskupa, svećenika, redovnica i redovnika i silnog

broja vjernika laika. Crkva stoga poziva svoju djecu neka idu njihovim putem i neka ih naslijeduju.« Nadbiskup Puljić spomenuo je i donošenje presude hrvatskim generalima u Haagu te kazao: »Kao što nam je bilo teško kad je Vukovar pao, ali nismo se predali, nego smo se nadali, tako i danas kad su nam generali osuđeni, ne trebamo se predati jer istina će pobijediti.«

Susret s episkopom Savom Jurićem

Za Molitvu vjernih upotrijebљen je tekst iz liturgije čišćenja pamćenja i spomena mučenika pape Ivana Pavla II. godine 2000. u Rimu. Nakon popričešne molitve krenula je procesija glavnim trgom s likom Jasenovačke Gospe, praćena pobožnošću i pjesmom nazočnih vjernika. Na povratku u crkvu biskup Škvorčević je molio čin predanja Majci Božjoj u kojoj je povjerio domovinu i sve nazočne brižnoj skrbi Isusove majke. Na kraju je zahvalio nadbiskupu Puljiću i biskupima Đakovo-čakovečke crkvene pokrajine što su svojim sudjelovanjem iskazali poštovanje prema svima kojih se Požeška biskupija ovoga dana spominje te što su pomogli da hodočasnici molitva u Jasenovcu bude snažnija. Zahvalio je svećenicima i vjernicima što su i ove godine žrtvom i molitvom te hodočašćem u Jasenovac iskazali poštovanje prema žrtvama i pri-donijeli da one ne budu predane zaboravu. Na jasenovačkoj molitvenoj postaji bio je nazočan saborski zastupnik i pakrački gradonačelnik Davor Huška, novljanski gradonačelnik Antun Vidaković te načelnica Općine Jasenovac Marija Mačković. Prije molitvenog slavlja u jasenovačkoj crkvi nadbiskup Marin Srakić i Želimir Puljić te biskupi Đuro Gašparović i Đuro Hranić, prevođeni domaćim biskupom Antunom Škvorčevićem posjetili su epi-skopa Savu Jurića u njegovu domu.

U STAROJ GRADIŠKI ODRŽAN SPOMEN NA UTAMNIČENE SVEĆENIKE

Crkva se ne bavi zločincima nego žrtvom

Piše i snimio: Goran Lukić

Povodom Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u Staroj Gradiški je 14. travnja biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima Novogradiškog dekanata prvi put predvodio pokorničko-molitveno slavlje nakon što je prošle godine ponovno izgrađena i posvećena župna crkva. Svi sudionici molitve okupili su se na ulazu u nekadašnji starogradiški zatvor. – Okupili smo se ovde da bismo se spomenuli svih onih kojima je nepravedni sud oduzeo dostoanstvo

te su ovdje tamnovali tijekom spomenutih sustava i u Domovinskom ratu samo zato što su voljeli Boga, njegovu Crkvu i svoj narod. Među njima je bilo zatvoreno više od 250 svećenika, osuđenih u vrijeme komunističke vlasti. Ta je vlast 1945. pogubila starogradiškog župnika Ferdu Ivana Maretića, a 1948. srušila župnu crkvu sv. Mihaela Arkandela. Ponovno smo podigli župnu crkvu uz pomoć hrvatskih biskupa i svećenika te je prije godinu dana posvetili. Želimo večeras sve te nevine žrtve, posebno svećeničke, sabrati u pamćenju svoga srca, slobodnog od mržnje te ih od ove zgrade gdje su bili zaslužnjeni i ponižavani, uz pratnju zvona, povesti u procesiji prema novoizgrađenoj crkvi, povjeriti ih Isusovoj ljubavi na križu da ih uzdigne u svoju pobjedu nad zlom i smrću, uspostavi u punom dostoanstvu. Neka oni iz nebeske domovine mole s nama za našu domovinu, da sve žrtve njezinih sinova i kćeri za slobodu budu ugradene u njezino dobro – kazao je biskup. Slijedio je čin kajanja te procesija prema crkvi gdje je biskup predvodio euharistijsko slavlje.

U homiliji je kazao vjernicima kako nije došao u Staru Gradišku da bi se s njima bavio prošlošću i prebrojavao mrtve, nego je došao posvjedočiti zahvalnost onima čijoj žrtvi dugujemo svoje dostoanstvo u sadašnjosti i iskazati poštovanje onima koji su među živima. Kazao je da su za točeni svećenici u najvećem broju ostali dokraja vjerni Isusu Kristu i njegovoj Crkvi, svjedočili su to uz velike žrtve te su se – polažući život za vrijednosti Boga i čovjeka – svrstali među pobednike.

U tom smislu su se, kazao je, i branitelji u Domovinskom ratu uključili među pobednike. Bez obzira na to što o njima govorili oni koji ih prosuđuju sa stanovišta određenih interesa, oni su se opredijelili se za polaganje vlastitoga života za domovinu, slobodu, obitelji i druge vrijednosti. Biskup je spomenuo kako je spomen svjedoka vjere u Staroj Gradiški u duhu onoga što je Crkva od svojih početaka činila: nije se bavila zločincima nego žrtvom i iskazivala im poštovanje.

Nakon popričesne molitve biskup je predvodio molitvu predanja Isusovoj majci u kojoj je povjerio njezinu majčinsku skrb svećeničke i druge nedužne žrtve kako bi one urodile dobrom za Crkvu i domovinu.

MISA ZA POGINULE HRVATSKE BRANITELJE

Hrvatskoj trebaju saveznici s Bogom i s drugim ljudima

Piše: Lj. Marić • Snimio: D. Mirković

U požeškoj katedrali biskup dr. Antun Škvorčević povodom Dana Požeško-slavonske županije predvodio je 14. travnja euharistijsko slavlje za poginule hrvatske branitelje s njezina područja. Na početku slavlja biskup je čestitao Dan Županije županu Marijanu Aladroviću, predsjedniku županijske Skupštine dr. Radoslavu Galiću, njihovim suradnicima te svim građanima. Ovim misnim slavlјem, kazao je, želimo zahvaliti za sve ono

dobro što se ostvarivalo na prostorima Županije, čija povijest seže u početke 13. stoljeća te Bogu povjeriti naše branitelje koji su položili svoje živote za slobodu hrvatske domovine i moliti za žive branitelje kako bi, unatoč svemu, znali živjeti dostoanstvo i ponos što su bili sudionici obrane domovine. Potaknuo je na molitvu i za domovinu, osobito za njezino vodstvo i sve njezine građane kako bi bili zauzeti za ono što je vrijedno, plemenito i poštено te tako izgrađivali zajedništvo. U homiliji biskup je spomenuo nazočnima kako je Dan županije prigoda u kojoj bi valjalo nastaviti dragocjeni hrvatski razgovor s Bogom onako kako su to činili mnogi tijekom naših trinaest stoljeća.

Požeška županija je pokrenuta i živi od ljudskih inicijativa, od požrtvovnosti, ljubavi i umijeća mnogih ljudi. Međutim, podsjetio je biskup, prije svih ljudskih inicijativa postoje Božje, o čemu govori naviještena Božja riječ o savezu što ga je Bog sklopio s Abrahacom. Kazao je da upravo danas Hrvatskoj trebaju ljudi saveznici s Bogom i s drugim ljudima, sa-

veznici života poput Abrahama, oca mnogih naroda, jer je u zadnjih 20 godina broj stanovnika u Hrvatskoj manji za 145.000 zbog toga što je više ljudi umrlo nego što se rodilo. Dodao je da je Dan Županije prigoda zapitati se koje se to vrijednosti zastupaju u nas na političkoj, gospodarskoj, obiteljskoj i osobnoj razini. Istaknuo je da se saveznštvo s Bogom ne temelji na protivljenju ljudi jednih prema drugima, nego na povjerenu i nastojanju oko izgradnje zajedništva. Kazao je da čovjek ostvaruje najveće dostoanstvo kada je vjeran Božjim zakonima. Pozvao je sve nazočne da u saveznštvu s Bogom izgrađuju svoj osobni, obiteljski i društveni život te je ta nastojanja povjerio Isusovoj majci, Gospoj Voćinskoj kojoj je na kraju slavlja uputio posebnu molitvu. Slavlje u katedrali završilo je pjevanjem hrvatske himne. Prije svete mise uz Dan županije položeni su vijenci kod spomenika braniteljima, a nakon mise održana je svečana sjednica županijske Skupštine na kojoj je kao biskupov izaslanik bio nazočan katedralni župnik Ivica Žuljević.

SPOMEN ŽRTAVA DOMOVINSKOG RATA I MISA ZA DOMOVINU U VOĆINU

Svaka žrtva ugrađena je u neko dobro

Piše i snimio: Goran Lukić

Uokviru Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u Voćinu je 16. travnja održan molitveno-pokornički program koji je predvodio biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima Slatinskog dekanata. Molitva je započela pokraj novoizgrađene crkve kod Memorijala voćinskim žrtvama.

Pouzdanje u Božji sud

– Pokraj ove crkve, koja je zajedno s odašnjim ljudima i sama postala žrtvom i bila razarana, kod Memorijala voćinskim žrtvama, sjedinjeni s Isusovom majkom spominjemo se danas ubijenih voćinskih župnika Josipa Martinca i Julija Bürgera i drugih nedužnih ljudi tijekom II. svjetskog rata. Povjeravamo Bogu živome 54 voćinske žrtve iz Domovinskog rata. Pridružujemo im ubijene u Čojlugu, Četekovcu i Balincima, Bučju i Kusonjama, Pakracu i Lipiku i u drugim obližnjim i dalnjim mjestima stradanja i poniženja. Upravo ovdje u Voćinu pred činjenicom brojnih ubijenih nedužnih hrvatskih civila i do temelja razorene župne i svetišne crkve duboko smo svjesni značenja i veličine djela hrvatskih branitelja. Stoga im iskazujemo zahvalnost te u ovaj pobožni čin svoje suosjećajne molitve uključujemo danas njihovu ljubav i plemenitost u obrani domovine, sve poginule u ratu, strahove, progone i poniženja brojnih ljudi. S velikim pouzdanjem

u Božji sud i njegov konačni pravorijek o svim povijesnim događajima povjeravamo danas po rukama Isusove Majke sve one koje je teško pogodila jučerašnja haška presuda hrvatskim generalima – kazao je biskup. Potom je u crkvi-baraci predvodio euharistijsko slavlje za domovinu.

Povjeriti Bogu osuđene generale

U homiliji biskup se osvrnuo na haške presude hrvatskim generalima. Osavrnuo se na evandeoski prikaz sudskog procesa koji je održalo židovsko Vijeće i na kojem je donesena Isusova osuda na smrt. Kazao je da na sjednici Vijeća nije uopće bilo rasprave je li optuženik kriv zbog toga što se pravi Bogom, buni narod ili lijeći subotom, nego je osuda donesena po argumentu velikog svećenika Kajfe: »Boљe je da jedan umre za narod«, jer su mislili da će tako riješiti problem, uspostaviti mir. Biskup je kazao kako taj proces i njegov ishod neodoljivo podsjećaju na haški gdje kao da neki suci nisu željeli slijediti argument činjenica, nego interes po načelu »Boљe je da jedan umre za narod«. Ali, dodaо je biskup, u Isusovoj osudi evanđelist Ivan otkriva kako suci kroje istinu i dodjeljuju osuđenom sudbinu po svojoj mjeri, a u tom se ostvaruje dubli Božji naum. Ključ istine u Isusovoj osudi na smrt nije u rukama sudaca, nego one ljubavi koja je išla na križ, položila sebe za nas da nas oslobođi naše

osuđenosti na smrt. Sin Očev polaze sebe za čovjeka, uistinu umire za narod, kako bi svojom ljubavlju jačom od smrti slomio moć zla i uspostavio pobjedu života, puno čovjekovo dostojanstvo.

Istaknuo je da događaj u haškoj sudnici, gledan tek izvanjski u onom što je hrvatskim generalima dodijelio ljudski sud, ne zahvaća svu dubinu stvarnosti i konačne istine. Svaka žrtva, pa i ona povezana s nepravedno izrečenom i prihvaćenom presudom, ugrađena je u neko dobro, i očitovat će se jednom u pobjedi konačne istine kojoj je jamac Bog. Stoga je biskup pozvao nazočne da povjere Bogu i njegovoj pravdi ljubavi osuđene generale i svoju domovinu, čija je žrtva ugrađena u hrvatsku slobodu i dostojanstvo.

Obljetnica smrti kardinala Franje Kuharića i Dan grada Požege

Veliki proročki lik hrvatskoga naroda

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Uprigodi obljetnice smrti kardinala Franje Kuharića i Dana grada Požege biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je 11. ožujka u katedrali euharistijsko slavlje. Podsjetio je kako je kardinal Kuharić prije devet godina predao svoju plemenitu dušu Bogu. – Sabrali smo se na sveto slavlje povjeriti Bogu njegovu osobu, život i djelo te mu iskazati svoje poštovanje i zahvalnost. Kako je kardinal bio i počasnji građanin grada Požege, spominjemo ga se u predvečerje Dana grada te želimo s njime moliti za dobro ovoga grada, da svi koji mu služe čine to srecem vjernim Bogu i požrtvovnim za čovjeka kao što je to on znao – poručio je biskup.

U homiliji biskup je kazao da nam povijest i iskustvo svjedoče kako je socijalno stanje nekog društva zdravije kada pojedinci izgrađuju osjetljivost za Boga te iz te osjetljivosti nastoje živjeti pravednost

i poštjenje na socijalnoj razini jer se tada događa svijet proizašao iz Božjih moći. Podsjetio je na iskustvo hrvatskog čovjeka na ovim prostorima od 7. stoljeća do danas istaknuvši da smo i u najtežim vremenima imali zdrave obitelji i društvo kada smo imali ljude zdrave savjesti i moralno jake. – Kardinal Franjo Kuharić, djelujući u tom smislu, bio je veliki proročki lik prošloga stoljeća u hrvatskome narodu. U teškim povijesnim okolnostima proročki je mislio i nastupao, pozivao i poticao na život u skladu sa savješću i Božjim naumom, pomažući hrvatskoj duši da bude blizu Bogu. On je toplinom svoga pogleda, snažnom evandeoskom riječju i velikim

s njime moliti za zdravlje hrvatskog naroda, za mir u našoj domovini, da svatko na svom mjestu bude osoba sabrana pred Bogom, vjerna svojoj savjesti i da tako ute-meljeni na svim razinama izgrađujemo odnose poštovanja, poštjenja i dostojanstva – poručio je biskup Škvorčević.

Biskup Pero Sudar vodio duhovnu obnovu za djelatnike u katoličkim školama

Katoličke škole – mesta oplemenjivanja ljudskoga duha

Piše i snimila: Ljiljana Marić

Odgojno-obrazovni centar Požeške biskupije u suradnji s Forumom katoličkih prosvjetnih djelatnika u Godini Gospe Voćinske organizirao je 23. ožujka korizmenu duhovnu obnovu za sve profesore, učitelje i djelatnike Katoličke osnovne škole i Katoličke klasične gimnazije u Požegi na temu: „Učitelj Isus i njegovi učenici“. Obnovu je u prostoru centra vodio dr. Pero Sudar, vrhbosanski pomoći biskup. Nakon uvodne molitve sve

nazočne pozdravio je domaći biskup dr. Antun Škvorčević koji je objasnio kako je ova duhovna obnova prilika da se u nama dogodi promjena, a po nama i u našoj zemlji. Osjećamo kako u ovom trenutku u Hrvatskoj nije sve u redu, i to prvenstveno zato što postoji u nama nered.

– Zato je dobro pogledati u sebe i poželjeti da od nas samih krene prvi korak prema boljoj Hrvatskoj. U tom smislu duhovna je obnova uistinu dragocjen trenutak susreta sa samim sobom i s Bogom, s kojim se silno mnogo može učiniti – poručio je biskup Škvorčević. Biskup Sudar prvo je predstavio katoličke škole u Bosni i Hercegovini koje su nastajale u teškim ratnim uvjetima. Prva takva škola utemeljena je 1994. godine u Sarajevu i na neki način bila je znak odupiranja zlu rata. Danas postoji 15 škola u sedam katoličkih centara s 4500 učenika među kojima je velik broj učenika muslimanske i pravoslavne vjere.

– Kvaliteta svake škole, pa i katoličke, ovisi o kvaliteti djelatnika koji daju školi specifičnu težinu. Škole mogu biti i mesta gdje se uči biti čovjek, ali i mesta gdje

se gubi vrijeme – kazao je biskup Sudar. Uvjeren sam, nastavio je biskup, da za katoličke škole nije dovoljno da školske katedre budu samo mesta s kojih će se govoriti i poučavati. Njih prije svega valja razumjeti i prihvati kao mesta duhovne razmjene, rasta i oplemenjivala ljudskog duha. Uzor učiteljima vjernicima u tome treba biti savršen učitelj – Isus Krist i njegov odnos prema njegovim učenicima. U tom savršenom odnosu krije se odgovor kako se ostvariti kao učitelj i vjernik koji svojom vjerom drugima pomaže mijenjati se i sazrijevati, pomaže im biti čovjek, a još više dijete Božje. U drugom dijelu susreta razmijenjena su iskustva u radu katoličkih škola u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj, a nazočne su posebno zanimale brojne praktične stvari s kojima su djelatnici katoličkih škola u susjednoj državi susreću s obzirom na to da njih polaze učenici različitih konfesija. Duhovna obnova završila je pokorničkim bogoslužjem i misnim slavljem u crkvi sv. Lovre koje je predvodio biskup Sudar u koncelebraciji s biskupom Škvorčevićem, ravnateljima škola i drugim svećenicima.

RADNI SUSRETI ŽUPNIH EKONOMSKIH VIJEĆA

Financijski sustav Crkve utemeljen je na milostinji

Prošle jeseni u svim župama Požeške biskupije glasovanjem su izabrani novi članovi župnih ekonomskih vijeća. Tijekom ovogodišnje korizme održani su radni susreti u četiri regije ili arhiđakonata, od 21. do 24. ožujka, na kojima su se vijećnici upoznali sa svojim zadaćama. Na svim susretima nazočan je bio i biskup dr. Antun Škvorčević. On je podsjetio kako mnogi danas u Hrvatskoj pitaju što je Crkva i daju različite odgovore koji nisu utemeljeni na vjeri nego na ljudskim prosudbama te promašuju nje-

zinu bit. Istaknuo je da Crkva nije ljudska organizacija, nego Bogo-ljudski organizam, prisutnost uskrslog Isusa Krista koji u ljudskoj krhkotu stvarnosti snagom svoga Duha po naviještanju riječi i svetim sakramentima, osobito euharistiji, uprisutnjuje svoju djelatnu ljubav na križu i pobjedu uskrsnuća, lomi našu okovanost zlom i smrću. Dodao je da su Crkvi potrebna vremenita dobra da bi izvršavala svoje poslanje i da sva njezina vidljiva ljudska organizacija nema svrhu u samoj sebi, nego služi očitovanju i ostvarivanju Bogo-ljudskog organizma te da svi crkveni propisi o upravljanju vremenitom dobrima polaze od te svijesti vjere.

Biskup je u spomenutom okviru protumačio vijećnicima ulogu župnog ekonomskog vijeća, istaknuvši da je financijski sustav Crkve utemeljen na milostinji, dobrovoljnim prilozima njezinih članova, da je to polazište utvrđeno i u Ugovoru o gospodarskim pitanjima između Svetе Stolice i Republike Hrvatske, koja ne financira Crkvu nego daje dogovorenou potporu za uzdržavanje klera i drugih službenika, karitativne svrhe

te izgradnju pastoralnih objekata. Podsjetio je na trenutačno teško gospodarsko stanje u Hrvatskoj i naglasio kako je na svim crkvenim razinama potrebno sprječiti nepotrebna trošenja sredstava i s još većom osjetljivošću zauzimati se na karitativnom polju. Nakon toga ekonom biskupije Ivan Nikolić nazočnima je izložio ulogu i zadaću Župnih ekonomskih vijeća na temelju propisa o financijskom sustavu Crkve u Hrvatskoj te novog Pravilnika Župnih ekonomskih vijeća. Osvrnuo se i na konkretnе probleme te je rekao da svako župno ekonomsko vijeće treba raspraviti primjedbe koje će primiti od Biskupskega ordinarijata na svoj prošlogodišnji financijski izještaj, a da će na sjednici Župnog ekonomskog vijeća onih župa koje pokazuju višegodišnje probleme sudjelovati i izaslanik Biskupskega ordinarijata. Zatim je Robert Mokri, v.d. ravnatelja Ustanove za udržavanje klera i drugih crkvenih službenika, predstavio djelovanje Ustanove i protumačio na koji se način župe mogu uključiti u sufinanciranje svojih potreba. (I. I. • Snimio: Goran Lukić)

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA ZA BRANITELJE I NJIHOVE OBITELJI

Najbolji lijek za liječenje duhovnih rana jesu molitva, post i djela milosrđa

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

UDvorani sv. Terezije Avilske u Požegi održana je 4. travnja korizmena duhovna obnova za branitelje i njihove obitelji pod nazivom »Ne boj se, ja sam s tobom« pod vodstvom dr. Tomislava Ivančića. Obnova je počela molitvom koju je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević.

Korizma je, kazao je dr. Ivančić, najbolje vrijeme da pomognemo onima koji pate od PTS-a, a to nisu samo branitelji i članovi njihovih obitelji, nego i svi oni koji su duhovno ranjeni i koji zbog toga pate. – Da bi naš duh ozdravio od duhovnih rana, postoji lijek, a to su molitva, post i djela milosrđa – istaknuo je dr. Ivančić. Pojasnio je kako treba ispravno moliti i uspostaviti komunikaciju s Bogom. Postiti ne znači samo znati se odreći hrane, nego i odreći se svega negativnoga u životu, odnosno znati se izdici iznad svojih potreba i navezanosti na stvari i navike. – Međutim, sam post nije dovoljan. Po-

trebno je činiti i djela ljubavi. A osim ova tri izvrsna lijeka potrebno je promijeniti i našu sliku o Bogu koja je kriva. Naime, kada čovjeka netko povrijedi i krivo ga optužuje, tada on misli da i Bog o njemu ima takvo mišljenje. To je krivo. Kada nitko nije za tebe, Bog je uvijek na tvojoj strani jer pravi Bog je apsolutno dobar bez obzira na to koliko smo mi veliki grješnici. Bog voli svakog čovjeka. Isto tako potrebno je spoznati tko smo mi, odnosno da shvatimo kako je upravo Bog taj koji nam je dao našu osobnost i zato je on naš pravi otac, a time i najbolji prijatelj – poručio je dr. Ivančić. Zatim je praktičnim savjetima dao upute kako se sabrati što je preduvjet za razgovor s Bogom, odnosno kako naučiti ispravno moliti, postiti i činiti djela ljubavi te promijeniti krivu sliku o Bogu i spoznati da je Bog naš otac, tata, onaj kojemu možemo reći sve svoje probleme i koji će nam ih pomoći riješiti.

– Ono što je najvažnije ponijeti s ove duhovne obnove jest istina da se u moje biće može useliti mir, ljubav, sve ono što me pročišćava kao Božji dar. A hoće li se to dogoditi, ovisi o nama, Bog to sigurno želi i može. Nitko od nas u svom stanju nije zapečaćen, osobito ako je to stanje mračno, nego svatko može iz toga stanja izići i to uvijek iznova uz pomoć Božje ljubavi – kazao je na kraju biskup Škvorčević zahvalivši prof. Ivančiću na vođenju duhovne obnove.

REDOVNICE NAŠE BISKUPIJE SUDJELOVATE NA KORIZMENOJ DUHOVNOJ OBNOVI

Bog je kao otac ili majka koja kori i odgaja one koje ljubi

je biskup i dodao da se u njoj može dogoditi nešto dobro i lijepo, kad se ono počne ostvaravati u nama. Potaknuo je redovnice da u ovoj duhovnoj obnovi otvore Bogu vrata svoga srca i savjesti da On u njima ostvari ono po čemu će

pet likova na križnom putu su zaista usput, a u stvari nisu usput nego svatko od njih nam govori da u mozaik svog življjenja ugradimo ono što su oni ugradili u Kristovu muku – poručio je mr. Radoš. Nakon predavanja slijedilo je pokorničko bogoslužje u crkvi sv. Lovre te pobožnost križnog puta koju je predvodio vlč. Robert Mokri, ravnatelj Kolegija Požeške biskupije. (Lj. Marić • Snimio: D. Mirković)

UDvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi 9. travnja održana je korizmena duhovna obnova za redovnice u Požeškoj biskupiji koju je vodio mr. Bože Radoš, duhovnik Bogoslovnog sjemeništa i profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu. Na početku sve je pozdravio biskup dr. Antun Škvorčević istaknuvši kako je svrha duhovne obnove zaustaviti se pred sobom, pogledati u svoju dušu kako bismo vidjeli što u njoj nije dobro i to nastojali popraviti. Podsetio je kako se Bog u knjizi Otkrivenja objavljuje kao otac ili majka koja kori i odgaja one koje ljubi i kuca na vrata njihova srca kako bi ušao u njihov život. U napasti smo gledati stvarnost oko sebe i reći kako je u Hrvatskoj loše i teško, kazao

naša Hrvatska biti ljepša i bolja. Slijedila je molitva Trećeg časa, a zatim je duhovnik Radoš progovorio o svijetlim točkama Isusova križnog puta, odnosno o sporednim osobama koje se pojavljuju na njemu, a koje spominje sveto evanđelje. Jedan od prvih takvih likova Pilatova je žena koja svojom ženskom intuicijom govori svome mužu: "Pusti toga pravednika". Na križnom putu susreću se još neki svjetli likovi kao što je Šimun Cirenak koji pomaže Isusu nositi križ, zatim desni razbojnik, prvi čovjek koji je Isus proglašio svecem. Tu je i satnik koji priznaje da je Isus Sin Božji te Josip Arimatejac koji dolazi kod Pilata tražiti dopuštenje da skine Isusa s križa i da ga ukopa u svoju grobnicu. – Ovih

Izložba »Mir i dobro« u Novoj Gradiški

Članovi Kreativne radionice „Brod“, pod vodstvom akademskog slikara Predraga Golla, predstavili su se Novogradiščanima sa kralnim opusom o sv. Franji 12. travnja u prostoru stare crkve sv. Terezije Avilske. Izložbu su organizirali članovi sekcije „Duga“, koja djeluje u okviru Udruge stvaratelja u kulturi grada Nova Gradiška, uz pomoć župe Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije i župnika Perice Matanovića. Izložba simboličnog naziva „Mir i dobro“ privukla je brojne poklonike umjetnosti i pokazala kako je istinsko nadahnuće ono što povezuje nepretenciozne slikare amateri i ugledne akademike. Svečanost talenta i ljudskog duha sjajnim su izvedbama upotpunili članovi Hrvatskog pjevačkog društva „Graničar“ Nova Gradiška, operna pjevačica Antonija Mirat te pjesnici amateri, članovi novogradiške literarne sekcije „Vladimir Nikolić“. Neobična osobnost omiljenog sveca i vedra, optimistična pojava svetoga Franje još je u srednjovjekovnoj religioznosti bila tumačena na različite načine, a njegova sitna asketska figura bila omiljen motiv slikarskih i kiparskih radova. (V. Mikić)

Aktivnosti pleterničkih sestara Družbe kćeri Božje ljubavi uoči beatifikacije Drinskih mučenica

Snimili himnu s. Juli Ivanišević

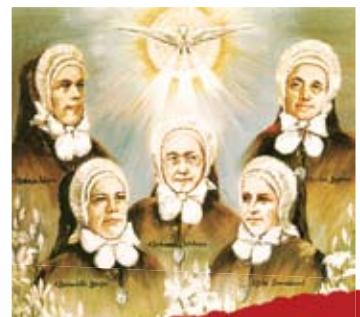
Crkveni zbor župe sv. Nikole iz Pleternice i tamburaški sastav Zlatna dolina snimili su nedavno u Zagrebu pjesmu koja će se naći na nosaču zvuka (CD-u) što se priprema u povodu beatifikacije časnih sestara poznatih kao Drinske mučenice u Sarajevu 24. rujna ove godine.

– Taj nosač zvuka (CD) projekt je sestra Družbe kćeri Božje ljubavi i svaki zbor s područja gdje djeluju naše sestre na njemu će snimiti svoje pjesme. Nama je pripala čast da snimimo himnu sestri Juli, jedinoj Hrvatici među Drinskim mučenicama. Tekst pjesme napisala s. Ljiljana Abianac – rekla je s. Leopolda Kefelja, predstojnica samostana Družbe u Pleternici koji nosi naziv upravo po Drinskim mučenicama. Uz sestruru Julu Ivanišević, rođenu u Starom Petrovu Selu, Drinske mučenice su i Mađarica Bernadeta Banja, Slovenke Kri-

zina Bojanc i Antonija Fabjan te Austrijanka Berchmana Leidenix, predstojnica samostana Marijin dom na Palama kraj Sarajeva. Tamo su sestre njegovale bolesnike te pomagale djeci u državnom domu. U prosincu 1941. godine četnici su ih odveli u Goražde a na tom putu je ubijena s. Berchmana. Kada su pijani četnici 15. prosinca u Goraždu upali u prostorije ostalih sestara, gdje su ih držali zatočene, da bi zaštitile svoje ljudsko dostojanstvo, one su skočile kroz prozor nakon čega su ih četnici usmrtili noževima i bacili u Drinu.

Spomen na Drinske mučenice obilježava se svakog 15. u mjesecu. – Unazad tri godine mi smo se s nekolicinom vjernika svakog 15. u mjesecu počele moliti u našem samostanu, ali je s vremenom broj onih koji dolaze na molitvu rastao i sada se okupljamo u crkvi. U početku smo molili samo

BEATIFIKACIJA DRINSKIH MUČENICA

SARAJEVO,
24. RUJNA 2011.

Euharistijsko slavlje u 11 sati
predslavi Papin izaslanik
kardinal Angelo Amato,
prefekt Kongregacije za proglašenje svetih u Rimu

s nakanom da se one što skorije uzdignu na čast oltara, a sada se sve više ljudi preporučuje njihovu zagovoru – istaknula je s. Leopolda. (V. Milković)

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA ZA SVEĆENIKE I ĐAKONE

Mislite li da oni bijahu grješniji od drugih?

Udvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi održana je 4. travnja korizmena duhovna obnova za svećenike i đakone Požeške biskupije na temu: »Mislite li da oni bijahu grješniji od drugih?« (usp. Lk 13, 12) – Obraćenje i prirodna katastrofa u Japanu. Duhovnu obnovu predvodili su akademik Vladimir Paar i dr. Tomislav Ivančić. Uz svećenike i đakone Požeške biskupije u programu je sudjelovao i biskup Berislav Grgić iz Norveške, trenutačno u pohodu svojoj rodbini u Požeškoj biskupiji. Na početku susreta biskup Antun Škvorčević je podsjetio kako se ova duhovna obnova događa o šestoj obljetnici smrti utemeljitelja Požeške biskupije sluge Božjega pape Ivana Pavla II. te je pozvao sveće-

nike i đakone da molitvom i pjesmom *Krist na žalu* izraze svoju povezanost s velikim prvosvećenikom.

Nakon molitve trećeg časa biskup Škvorčević je pozdravio sve nazočne istaknuvši važnost svećeničkog nastojanja oko vlastite duhovne obnove i rasta. Potom je akademik Paar znanstvenim stupom objasnio svećenicima značenje nedavne japanske prirodne katastrofe, osobito opasnosti koja prijeti iz tamošnjih nuklearki te je na tom primjeru protumačio granice znanosti i njezinu upućenost na Boga i vjeru, kako je to u svom djelovanju među ostalima posvjedočio i Albert Einstein.

U svome izlaganju dr. Ivančić je govorio svećenicima o prirodi koju je Bog predao čovjeku na upravljanje, ali je rekao da on to ne uspijeva ostvarivati, nego je radi svoje grješnosti razara te mu se ona na svoj način osvećuje. Dodao je kako obraćenje donosi čovjeku osobno ozdravljenje, ali da ima značenje i za prirodu.

Uslijedio je razgovor u kojem su svećenici postavljali različita pitanja akademiku Paaru i dr. Ivančiću koji su im dodatno pojašnjavali svoje stavove iz izlaganja. U drugom dijelu susreta svećenici su u crkvi sv. Lovre sudjelovali na pokorničkom bogoslužju, imali prigodu za osobnu ispovijed te obavili pobožnost voćinskog križnog puta. (G. L.)

U Okučanima pet dana čitali Bibliju

Župljeni župe sv. Vida u Okučanima ove su godine korizmu započeli kontinuiranim čitanjem *Biblike* od 11. do 16. ožujka. U čitanje se izravno uključilo 155 župljana, a velik broj vjernika dolazio je danonoćno samo slušati Božju Riječ. Organizirana su četverosatna dežurstva u župnoj crkvi tijekom dana i noći, a svaki čitač, s bijelim šalom oko vrata, čitao je 30 minuta. Počeli su 11. ožujka, prvoga korizmenoga petka, poslije Kriznog puta i svete mise, svečanom procesijom, unošenjem *Biblike* u crkvu, uz zvon zvana, upaljene svijeće i tamjan. Prvih pola sata slavljenja Boga kroz svetopisamsku Riječ pripalo je župniku fra Damiru Paviću, a onda su nastavili župni suradnici i vjernici. *Bibiju* su „zaklopili“ 16. ožujka u 6 sati i 10 minuta.

Za vrijeme čitanja na crkvi je bio istaknut natpis *U ovoj se crkvi danonoćno čita Biblia te moto čitanja Riječi Tvoje, Gospodine, duh su i život, Ti imaš riječi života vječnoga.* (V. Mikić • Snimio: Mican Oršulić)

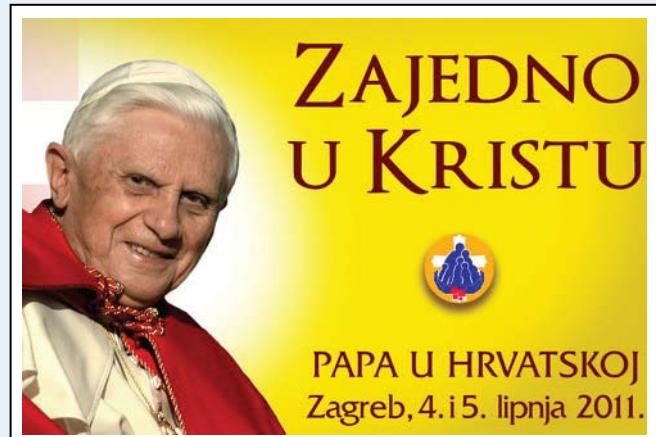
Pripreme se za susret sa Svetim Ocem u Zagrebu

Papa Benedikt XVI. 4. i 5. lipnja dolazi u prvi pastoralni pohod Hrvatskoj koji će se održati u Zagrebu pod geslom »Zajedno u Kristu«. Sveti će Otac predvoditi središnje euharistijsko slavlje prigodom Nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji u nedjelju 5. lipnja, na zagrebačkom Hipodromu. Večer prije toga sudjelovat će na molitvenom bdjenju mlađih na Trgu bana J. Jelačića.

Požeški biskup Antun Škvorčević početkom korizme uputio je svim vjernicima poruku kojom ih poziva da se uključe u program priprave za prvi pastoralni pohod pape Benedikta XVI u Hrvatsku te ih pozvao da budu dionici povijesnog događaja u Zagrebu, 4. i 5. lipnja ove godine. Vjernici Požeške biskupije započeli su pripravu kroz različite duhovne programe i pobožnosti u svojim župama, na razini dekanata i na biskupijskoj razini prema programu koji je pripremilo Povjerenstvo

za hodočasnici pastoral Požeške biskupije i Odbor Požeške biskupije za hodočašće mlađih. Sve te pripreme događaju se u okviru Godine Gospe Voćinske. Svi oni koji žele ići na susret sa Svetim Ocem moraju se što prije prijaviti u svojim župama jer je do 1. svibnja potrebno dostaviti popis mlađih koji žele sudjelovati na molitvenom bdjenju sa Svetim Ocem 4. lipnja kako bi im bile osigurane ulaznice bez kojih neće moći nitko doći do trga, a svi ostali koji žele sudjelovati na misnom slavlju na hipodromu 5. lipnja trebaju se prijaviti najkasnije do 10. svibnja.

Mladi iz naše biskupije u Zagreb će putovati vlakom, a na glavnem kolodvoru će ih dočekati autobusi koji će sve stvari prevesti do Zagrebačkog velesajma gdje će biti osiguran smještaj i noćenje. Treba ponijeti podložak i vreću za spavanje. Za sve mlade koji će spavati na velesajmu bit će organizirana podjela večere u subotu

PAPA U HRVATSKOJ
Zagreb, 4. i 5. lipnja 2011.

navečer te doručka u nedjelju ujutro. Cijena prijevoza bit će oko 80 kuna, ovisno o mjestu polaska.

Sve detaljne informacije oko dolaska Svetog Oca mogu se odbiti u župnim uređima te na mrežnoj stranici www.papa.hr.

Stručni skup odgajateljica u vjeri Požeške biskupije

Osobni primjer najbolji je način odgoja djeteta

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U prostoru Odgojno-obrazovnog centra Požeške biskupije u Požegi 9. travnja održan je stručni skup za odgajateljice u vjeri u Požeškoj biskupiji. Na početku susreta sve je pozdravio v.d. ravnatelj Katohetskog ureda mr. Mario Rašić. Naglasio je da se nalazimo u korizmi, vremenu promišljanja vlastite duhovnosti i vjere, te da se ovim skupom u tom smislu želi pomoći odgajateljicama u vršenju njihova poslanja odgoja najmanjih. Potom je dr. Vladimir Dugalić s Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu održao predavanje na temu »Duhovnost odgojitelja u vjeri – pitanje identiteta« u kojem je progovorio o važnosti osobnog svjedočenja vjere u radu s djecom. – Dijete prije svega prima ono što vidi tako da svoju religioznu svijest pronalazi u okolini u kojoj živi i od onih koji ga odgaja-

ju – kazao je dr. Dugalić. U predavanju je predstavio karakteristike pravog odgajatelja u vjeri i kakav bi on oblik duhovnosti trebao njegovati. Uzor svakom odgajatelju u vjeri raspeti je Isus Krist koji se u svom činu ljubavi darovao za sve nas. On je najbolji primjer služenja bližnjemu, ali i uzor na koji način u društvu treba promicati određene kršćanske vrijednosti.

– Pitanje našeg identiteta i naše duhovnosti proizlazi iz promatrivanja raspetog Krista i uvijek u njemu trebamo pronalaziti nadahnute, svjesni da svojim silama to ne možemo, nego da smo oslojeni i na Božju milost, odnosno naša duhovnost mora proizlaziti iz molitve i sakramentalnog života. Osobni primjer najbolji je način odgoja djeteta – istaknuo je dr. Dugalić.

Odgajateljica u vjeri i savjetnica

Jasna Puljić iz dječjeg vrtića »Radosno djetinjstvo« iz Ivankova govorila je o značenju vjerskog odgoja u predškolskoj dobi, odnosno o njegovim mogućnostima i teškoćama u njegovu ostvarivanju. – Cjelokupni odgoj djeteta moguć je samo ako ne zapostavimo duhovnu dimenziju – istaknula je savjetnica Puljić.

Korizmeni hod katoličkog medicinskog osoblja u Vukovar

Članice i članovi Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji, njih 90, pod vodstvom p. Zlatka Papca i p. Zvonka Šeremeta 2. travnja organizirali su korizmeni pohod Vukovaru. Posjetili su Memorijalni centar u obnovljenoj vukovarskoj bolnici gdje su se upoznali sa strašnom sudbinom koja je, uz vukovarske branitelje i civile, zadesila i tamošnje bolničko osoblje. Pogledali su o tome kratkometražni dokumentarni film, a potom razgledali podrumske prostore u kojima su se, u nezamislivim uvjetima, u tri mjeseca opsade grada brišući ranjenike kojih je u nekim danima pristizalo i do 80. Posjetili su obnovljenu franjevačku crkvu sv. Filipa i Jakova u kojoj je služena sv. misa.

Hodočasnici su u Pastoralnom centru sv. Bone pogledali još jedan dokumentarni film o tragediji Vukovara, a nakon toga se zaputili na gradsko groblje i zapalili dvadeset svjeća u čast dvadesete obljetnice teškog stradanja hrvatskoga naroda u Vukovaru. Posjetili su Ovčaru, mjesto gdje je mučki ubijeno 250 ranjenika. Na povratku prema Požegi posjetili su crkvu sv. Ivana Kapistrana i bogatu riznicu franjevačkog samostana u Ilok. (M. Ilić • Snimila: Mira Ilić)

KRIŽNI PUT BRANITELJA GRADA PAKRACA

Žrtve rata sjediniti s Isusovom žrtvom na križu

Župa Uznesenja Blažene Djevice Marije i pakrački branitelji organizirali su 26. ožujka po drugi put Križni put branitelja. Predvođeni župnikom Matijom Jurakovićem, koji je napisao tekst postaja križnog puta, oko 200 branitelja,

članova njihovih obitelji, ovogodišnji krizmanici i drugi građani Pakraca na četiri kilometara dug put krenuli su iz Kusonja, prigradskog naselja u kojemu su u zasjedi za vrijeme Domovinskog rata stradali bjelovarski branitelji. – Ovim križnim putem želimo se sjetiti svih stradalnika za slobodu Pakraca i cijele Hrvatske te im tako odati počast – rekao je Miroslav Ivančić, predsjednik Udruge hrvatske policije, branitelja Pakraca i Lipika. – Žrtve koje su brojni Pakračani dali u Domovinskom ratu, ali i u Drugom svjetskom ratu, želimo prisloniti uz Isusovu žrtvu i patnje te da u sjaju toga križa doživimo svjetlo uskrsnuća – poručio je župnik Juraković. – Došao sam danas ovdje jer mislim kako se moramo neprestano sjećati ljudi koji su dali svoje živote za slobodu. Drago mi je da su s nama mlađi, prilika je ovo da saznamo što se događalo na našim prostorima u ratu – dodao je branitelj Ivan Bernhard.

Sudionici Križnog puta branitelja iz Kušonja su došli u Pakrac gdje su na svakoj postaji molili za određenu nakanu: za stradalike logora Buće: Vencislava Štrpca i Marijana Kulhavija Foku, za boli što ih je prouzročilo rušenje crkava, kapela, groblja, vrtića i bolnica, za stradalike civilne, za 18-godišnju mučenicu Melitu Šurkalo iz II. svjetskog rata, za poginule branitelje iz drugih krajeva Hrvatske koji su ratovali na pakračkom području, za stradale Španovčane u II. svjetskom ratu, dr. Ivana Šretera i sve krivo osumnjičene i pomislene, za političke i duhovne vođe naroda i za sve prijatelje Hrvatske, liječnike i medicinske sestre, za Stjepana Širca i druge stradalike Prekopakre, Batinjana i Donje Obrježi te na kraju za prognane i izbjegle iz Bosne i Vojvodine i za sve ljude koji su pokušali ublažiti nevolju rata. (V. Milković • Snimio: Duško Mirković)

Više od 1500 vjernika pleterničke župe sudjelovalo na križnom putu

Od 1995.godine na blagdan Cvjetnice u pleterničkoj župi sv.Nikole održava se redovito pobožnost križnog puta od župne crkve do kapelice sv. Petra na brdu Starac iznad grada. - Kao i svaku pobožnost križnog puta tako i ovu održavamo iz poštovanja i zahvalnosti Isusu Kristu koji za nas bio nevinu osuđen i razapet. Ona je i spomen na naše muke kroz povijest.

Tu prije svega mislim na rušenje naše crkve u II. svjetskom ratu – rekao je župnik Antun Ćorković koji je predvodio pobožnost. Ulicama Pleternice od župne crkve do Starca ove je

Cvjetnice u molitvi i pjesmi prošlo više od 1500 vjernika. – Želimo da ovo bude čin naše pokore, molitve i zajedništva oko Isusa kojeg je sud ovoga svijeta osudio kao zločinca i odredio da umre strašnom smrću. I naša domovina i mi pogodeni smo nepravednom haškom osudom prošloga petka. Želimo ponosno uzdignuti svoja srca i glave zbog onih koji su dali svoje živote za našu domovinu, najljepše i najvrijednije što su imali. Ovu pobožnost križnog puta želimo namijeniti za sve koji su poginuli ali i za naše generale - rekao je na početku križnog puta župnik Ćorković. (V.M. • Snimila: Vesna Milković)

BLAGOSLOVLJEN NOVI KRIŽ U ORAHOVICI

Orahovački župnik Ivan Štrbenac, na Cvjetnu nedjelju, 17. travnja blagoslovio je križ podignut kod Općinskog suda u Orahovici na inicijativu i donacijom Jelene Matijanić iz Kanade, rođene Orahovčanke. Naime, Jelena Matijanić prije tri godine obratila se gradskoj upravi s inicijativom za vraćanjem križa na mjesto gdje je nekada bio, a kojeg su poslije II. svjetskog rata srušile mlade Orahovčanke, članice ondašnje Antifašističke fronte žena. Idejno rješenje za križ izradio je akademski slikar Franjo Molnar, a župnik Štrbenac darovao je korpus. Novi križ zajedno s postoljem visok je četiri metra. Ne znamo što je rušitelje križa natjeralo na to djelo, na nama nije da ih osuđujemo, to prepuštamo Bog koji nas sve pozna – kazao je prilikom blagoslova župnik Štrbenac. (M. B. • Snimila: M. Baćmaga)

Križem povezali župu

U župi Skenderovci 26. ožujka održan je drugi križni put po filjalama župe. Vjernici, predvođeni župnikom Sašom Paveljakom, krenuli su od župne crkve u Skenderovcima te nastavili preko Jaguplja, Pasikovaca, Sloboštine, Brđana, Lučinaca i posljednju postaju završili u Skenderovcima misnim slavljem u župnoj crkvi. U osam sati hoda za križem stotinjak vjernika prohodalo je 25 kilometara, ali mnogo vjernika pridruživalo se križoputašima na kraćim dionicama puta jer su na svakoj postoji pješake dočekivali i u molitvi im se pridružili oni koji nisu mogli odvojiti gotovo cijeli dan za ovu pobožnost. Iako se molio Križni put za mlade dr. Tomislava Ivančića, na njemu su sudjelovala i djeca te stariji vjernici među kojima je bilo i šezdesetogodišnjaka. Župnika je posebno obradovalo sudjelovanje ovogodišnjih krizmanika te veliki broj mladih.

– Na ovu smo se pobožnost odlučili jer je naša župa teritorijalno dosta velika i naše filijale više izgledaju kao neki otoci pa smo na ovaj način, noseći križ i hodajući za križem, željeli župu što više povezati – istaknuo je župnik Paveljak. (Lj. M.)

KRIŽNI PUT NA KLARINU BRDU U NAŠICAMA

Svjedočenje vjere, ljubavi i nade

U organizaciji našičke Udruge za kulturu življena DarNa, u suradnji s Franjevačkim samostanom i Grandom Našice, na najstarijem dijelu Našica, poznatom kao Klarino brdo, svake korizmene nedjelje održava se križni put. Križnim putem na ovoj lokaciji osvjećuje se tradicija duhovnog zajedništva klarisa, franjevaca i Našičana. Prva postaja je podno vodotornja u Ulici kralja Tomislava, na mjestu nekadašnje kapele sestara klarisa, a ostale postaje nalaze se na Klarinu brdu, oko tlocrta samostana klarisa, na stotinjak metara udaljenom vidikovcu s pogledom na župnu crkvu sv. Antuna Padovanskog.

Otimajući zaborav ovu dragocjenu kulturno-povijesnu baštinu i vrijednost razoren u doba komunističkog ateizma sredinom 20. stoljeća, članovi udruge DarNa vraćaju prvozno značenje ovom prostoru u središtu grada. *Križni put*

predvodio je župnik i gvardijan franjevačkog samostana fra Dragutin Bedenić uz sakristana fra Krešimira Palošiku. Okupilo se više stotina vjernika iz našičke i okolnih župa. U čitanja tekstova križnog puta bila su uključena 84 čitača: članovi udruge DarNa, mali i veliki liturgijski čitači župe sv. Antuna Padovanskog, članovi Frame, FSR, članovi našičkog ogranka Društva katoličkih prosvjetnih djelatnika u Požeškoj biskupiji, Udruge hrvatskog katoličkog društva liječnika i medicinskih sestara, Sekcije planinarskog društva sv. Bernarda te članovi braniteljskih udruga iz župnih filijala.

Pobožnost križnog puta bila je prigoda za istinsko svjedočenje vjere, ljubavi i nade, čiji smisao i puninu prepoznajemo u zajedništvu s Isusom – Raspetim i Uskršnjim. U Godini Gospe Voćinske i u pripravi za dolazak pape Benedikta XVI. u našu

domovinu na susret katoličkih obitelji korizma i pobožnost križnog puta bila je milosno vrijeme za preispitivanje osobnoga odnosa prema Kristu-Bogočovjeku koji je za nas raspet i uskrsnuo. (Julijo Pepelko)

Večernji križni put mladih

Na požeškoj Kalvariji petu godini zaredom tijekom korizme bio je organiziran večernji križni put za mlađe. Organizirao ga je Katehetski ured Požeške biskupije i vjeroučitelji u požeškim srednjim školama. Svake korizmene subote, osim one kada je bio biskupijski križni put mladih, s početkom u 20 sati na Kalvariji, brdu iznad Požege, okupljali su se požeški srednjoškolci kojima su se pridružili i ostali mlađi te stariji vjernici. Prve korizmene subote pobožnost su predvodili učenici Katoličke klasične gimnazije uz pomoć vjeroučitelja Roberta Mokroga, sljedeće subote bili su učenici Tehničke škole sa svojim vjeroučiteljem Žarkom Turukom. Učenici požeške Gimnazije pobožnost su predvodili 9. trav-

nja s vjeroučiteljem Ivom Grbešom, a 16. travnja križni put su molili učenici Obraćničke i Poljoprivredno-prehrambene škole s Mariom Rašićem, v.d. predstojnikom Katehetskog ureda.

– Tišinu i tamu noći požeške Kalvarije svake subote ne osvjetljava samo svjetlo svijeca koju nose mlađi nego još više njihova molitva. Nadamo se da to svjetlo nije samo izvanjsko nego da ono naše mlađe jednako tako osvjetljuje i u njihovim srcima. Upravo smo s tom namjerom prije pet godina počeli s ovom pobožnošću kako bismo mlađe potaknuti da u vrijeme kada inače izlaze na zabave zapravo stanu pred Isusovim križem i zapitaju se kamo to idu. Nadam se da su mnogi u toj subotnoj noći našli odgovore

na svoja životna pitanja i shvatili da je Isus jedini koji daje prave upute za njihove staze života – poručio je vlč. Rašić. (H. T. • Snimio: D. Mirković)

Pjesmom i molitvom putovima naše župe

Mlada požeška župa sv. Ivana Krstitelja imala je 26. ožujka svoj drugi župni križni put pod geslom: "Pjesmom i molitvom putovima naše župe". Hod i molitva za križem krenuli su od nove župne crkve sv. Ivana Krstitelja u Vidovcima ulicama naselja i grada Požege, prema Komušini te šumskim putem preko brdskih sela koja pripadaju župi. Put dugačak oko 14 kilometara završio je zadnjom postajom kod župne crkve. Dvjestotinjak župljana, gotovo dvostruko više nego prošle godine, predvođenih župnikom Nedjeljkom Androšem, putem je pjevalo i molilo u različite nakane: za braćne drugo3ve, obraćenje gješnika, bolesnike, Caritas, pravopričesnike, krizmanike, mlađe, duhovna zvana, župu, pokojne i duše u čistilištu. Župljani su uz zajedničke nakane prinijeli Bogu i svoje osobne. Na postajama u Komušini, Lazama i kod župne crkve župljani su dočekali pješake kolačima, sokovima, čajem i drugom okrjeponom. Zajedništvo u molitvi križnoga puta pokazali su župljani svih generacija: ustrajno za križem išla su djeca od sedam godina i osamdesetogodišnjaci, pridružili su im se i vjernici susjednih župa. (A. Mandić • Snimio: A. Mandić)

Pero Sudar, vrhbosanski pomoćni biskup koji je u ratnom Sarajevu osnovao prvu katoličku školu

Naše škole od samih početaka polaze i pravoslavna i muslimanska djeca

Razgovarala Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Ni žestina rata ni svakodnevno građenje nije sprječilo vrhbosanskog biskupa dr. Peru Sudara da 18. studenog 1994. godine u Sarajevu otvori prvu katoličku osnovnu i srednju školu na prostorima Bosne i Hercegovine. Za vrijeme nedavnoga posjeta Požegi, našoj Katoličkoj osnovnoj školi i Katoličkoj klasičnoj gimnaziji, zamolili smo ga za razgovor o katoličkim školama.

Posebna hrabrost

* Kako ste se uopće usudili u jeku krvavog rata u Sarajevu otvoriti katoličku školu?

– U nenormalnim vremenima i ljudi su malo ‘nenormalni’, i to toliko koliko sebe dopuštaju sanjati što god hoće jer ne osjećaju obvezu da to moraju i ostvariti. To je jedna činjenica, a druga je ta da se u takvim uvjetima u čovjeku rodi nekakva posebna hrabrost te nema previše kalkulacije. Mislim da smo tada imali više hrabrosti nego što bismo je imali u nekim normalnim vremenima, a osim toga bilo je više spremnosti, elana i poleta da se učini nešto dobro dok se razara i čini zlo. S treće strane, ljudi su tražili nekakvu zaštitu i mjesto gdje će se osjećati da nekome pripadaju. Ljudi su vapili za nekim znakovima da će biti bolje, a to je bio jedan od znakova pogotovo što smo mi te škole postavili kao znak odupiranja tome zlu razdvajanja, mržnje, podčinjenosti. Osnivanje naše škole bilo je kao da nešto dolazi iz nekog drugog svijeta. Materijalni su uvjeti tada bili loši, ali elan je bio nemjerljivo veći nego danas.

* Gledate li danas na to što se tada događalo oko osnivanja katoličke škole u Sarajevu kao na Božje čudo?

Bogu na čast

– Sigurno bez Boga ništa trajno ne može se činiti. Ako nemate komponente vjere koja nas uči da se isplati i treba činiti i ono što je dobro pa makar znali i da nećemo uspijeti više nego zlo za koje znamo da će uspijeti. Ovo je prvenstveno Bogu na čast da bi ljudima bilo na korist i da se iz toga oslobođila posebna energija koja je ljudi motivirala. Zahvaljujući toj posebnoj Božjoj milosti, mogli smo proći kroz sve one teškoće kroz koje smo prošli i preživjeti do danas te potvrditi da je u najtežim okolnostima moguće činiti dobro ako to ljudi žele i računaju s Božjom pomoći.

* Niste li strahovali otvarati školu i u njoj poučavati djecu dok su po Sarajevu gotovo svakodnevno padale granate?

– Izložili smo se riziku i znalo nam se često događati da bi ono što smo po danu obnovili granate u noći ponovno uništile. Nismo se predavalni. Ni jedan naš učenik i djetatnik, hvala Bogu, nije poginuo za vrijeme nastave ili odlazeći i dolazeći u školu. To je za mene isto znak zaštite Božje ruke. Otvorili smo školu odmah sa svim razredima jer se nažalost u drugim školama osjetila netolerancija prema učenicima koji su dolazili iz manjinskih naroda tako da im se u takvu školu više nije odlazilo. Naša škola bila je u tom pogledu neka vrsta zaštite. Mislimo da će to biti samo za vrijeme rata, ali onda je to zaživjelo i škole su se počele otvarati i u drugim gradovima. Danas je to izraslo u Sustav katoličkih »Škola za Europu«.

* Koliko učenika danas pohađa katoličke škole kojima je osnivač Vrhbosanska nadbiskupija i Banjalučka biskupija?

Velik broj zainteresiranih

– Odaziv je bio jako velik, zgradu smo malo pomalo proširivali koliko su to dopuštala finansijska sredstva. Kako je rat prestajao, tako su se naše škole širile. Danas imamo 15 škola u sedam katoličkih centara s oko 4500 učenika i petsto djetatnika. Kada smo krenuli 1994. Godine, naša sarajevska škola imala je smo 140 učenika u osnovnoj školi i gimnaziji, a danas je u njoj 1250 učenika. Ona objedinjuje osnovnu školu, gimnaziju i srednju medicinsku školu.

* Jesu li školu od samoga početka pohađala i djeca koja nisu katolici?

– Odmah je bilo i druge djece. Mogu reći da su našu školu kao školu koja je po njihovoj mjeri prvo prepoznali intelektualci iz drugih naroda. U našim je školama većina katolika, oko 60 posto, a ovisno o sredini, negdje ih ima i do 80 posto. Nikoga ne odbijamo niti mamimo. Ne želimo naše škole pretvoriti u geta gdje ćemo se izolirati od drugih. Meni je draga što će budući ministri, profesori na fakultetima, liječnici i drugi koji će odlučivati o Bosni i Hercegovini, pa i o položaju hrvatskoga naroda, završiti katoličku školu. Nažlost, još uvek ne možemo primiti sve učenike koji bi htjeli polaziti naše škole, kako osnovne tako i srednje. Ne pokušavamo biti elitna škola, nego ona koja će izvući maksimum od svakog učenika. U osnovnu školu primamo one koji se prvi prijave, a u srednju one koji su prema prijamnom ispitu postigli najbolje rezultate.

Zabranjena diskriminacija

* Tko može raditi u katoličkim školama?

– U našoj školi ne može raditi djetatnik za kojega se utvrđi da je na bilo koji način diskriminira učenike motiviran vjerskim ili nacionalnim razlozima, a to isto pravilo vrijedi i za učenike. U ovih 17 godina takvih incidenta nismo imali. Od naših djetatnika tražimo da učenike u razredu prihvate kao svoje bez obzira na činjenicu otkuda dolaze. Mi se ovim školama otvaramo i zbližavamo jedni s drugima. Naša je polazna filozofija primiti svakog onakvog kakav jest i pomoći mu da bude i ostane ono što jest. Nama ni u snu ne pada na pamet da nekoga od pravoslavaca ili muslimana učinimo katolikom i kod nas je zabranjeno da pravoslavni ili muslimanski učenik upisuje katolički vjerouauk, može izabrati samo vjerouauk one vjere kojoj pripada.

BOLNICA SV. RAFAELA U STRMCU PRVA JE KATOLIČKA BOLNICA U HRVATSKOJ

Novo i dragocjeno iskustvo u skrbi za bolesnika

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: Duško Mirković i Ljiljana Marić

U Hrvatskoj se idući mjesec u Strmcu kod Nove Gradiške otvara prva katolička bolnica koju će voditi Red milosrdne braće, odnosno bolnički redovnici sv. Ivana od Boga. Bolnica je namijenjena liječenju duševnih bolesnika. Bit će to pored nedavne nadogradnje Kliničkog bolničkog centra Rebro najopremljenija hrvatska bolnica te prva u nas koja ima outsourcing, odnosno bit će to bolnica koja će se isključivo baviti samo liječenjem dok će sve ostale poslove od održavanja okoliša, čuvanja objekta, računovodstva, kuhinje, pranja rublja i ostalog obavljati za to specijalizirane tvrtke.

Neprocjenjiv dar našem zdravstvu

Bolnički red sv. Ivana od Boga ima bolnice po cijelom svijetu, pa i u Kini, ovo im je 323. bolnica. U nju je bolnički red uložio više od 100 milijuna kuna što je donacija njihove talijanske provincije, a kako će bolnica biti u sustavu hrvatskog javnog zdravstva, u njoj će se moći doći liječiti svi koji budu imali uputnicu svoga liječnika.

– Ovo je veliki dar hrvatskom zdravstvu, ali još više od samoga zdanja vrijednije će biti iskustvo koje ovaj red ima u zbrinjavanju i skrbi za kronične duševne bolesnike. Oni imaju svoju posebnu doktrinu u ophođenju s tim bolesnicima, načinu njegi i skrbi te rada s njima. Oni se s bolesnikom bave cijeli dan i individualnom i grupnom terapijom u što je uključeno i liječenje glazbom. To je naravno za djelatnike, posebno medicinsko osoblje, daleko zahtjevниji rad – ističe dr. Josip Mičić, v.d. ravnatelja Katoličke bolnice sv. Rafaela u Strmcu.

U Hrvatskoj bili do II. svjetskog rata

Red milosrdne braće u Hrvatsku dolazi već 1600. godine i do II. svjetskog rata imali su bolnice u Zadru i Zagrebu. Prije desetak godina počeli su tražiti lokaciju za povratak u Hrvatsku te uz dopuštenje biskupa Antuna Škvorčevića došli na prostore Požeške biskupije. – Ova nam se lokacija svijđela iz dvaju razloga. Osim što nam je cilj bio otvoriti bolnicu, željeli smo pokrenuti i gospodarstvo kraja u koje dolazimo. Smatrali smo da je to u dijelu Hrvatske koji je međi najsirošnjim kao što je ovaj kraj. S druge strane, činilo nam se da je ova sredina još uvijek kršćanski zdrava te da ovdje možemo očekivati nova zvanja – objasnio je fra Kristijan Sinković.

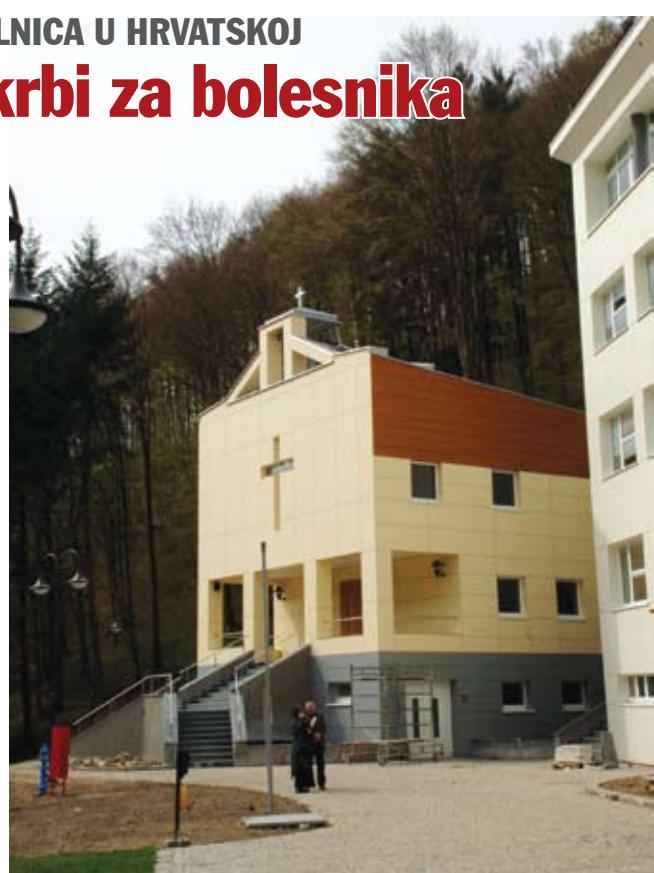
U središtu pozornosti bolesnik

Već na prvi pogled ovu bolnicu od drugih sličnih ustanova za liječenje duševnih bolesnika razlikuje to što na njezinim prozorima nema rešetaka. Sigurnosne mjere su građevinski riješene tako da vizualno nema rešetaka ni na prozorima ni na terasama i balkonima. Naime, pacijent može prozor otvoriti samo 'na kip' i u njega su ugradena sigurnosna stakla. Sve je pod videonadzorom, a službe su tako organizirane da pacijent praktički neće biti bez nadzora ili bez nazročnosti njegovateljskog ili srednjomedicinskog kadra.

– U našim bolnicama u središtu pozornosti je bolesnik i sve se mora okretati oko njega. Doručak, ručak i večera organiziraju se u vremenu kada to odgovara bolesnicima, a ne našem osoblju, obično je obratno. Naša je zadaća poslužiti bolesnika na drugačiji način jer ako će sve biti isto kao i u ostalim bolnicama, onda nema svrhe da otvaramo bolnice – ističe fra Kristijan Sinković iz bolničkog reda sv. Ivana od Boga zadužen za uspostavu prve katoličke bolnice u Hrvatskoj.

Zabranjena riječ pacijent

U ovoj bolnici strogo je zabranjena upotreba riječi pacijent, bolesnici su ovdje gosti na čijim vratima nema broja pa medicinsko osoblje ne može doći u napast da kaže pacijent iz sobe toga i toga broja. Svi zaposleni morat će znati svakoga bolesnika imenom i prezimenom, osim toga morat će svakih šest mjeseci polaziti posebnu obuku kako bi se znali ophoditi s bolesnicima. To će morati prolaziti i oni zaposlenici koji nisu izravno zaposleni u samoj bolnici, ali u njoj rade kao kuvari, zaštitari i sl. Bolnica će imati i Pastoralno vijeće u kojem će biti svi djelatnici, a svaki odjel imat će svoja pastoralnog referenta. U sklopu bolnice nalazit će se i redovnička zajednica milosrdne braće; za početak činit će je četiri redovnika, od kojih je jedan svećenik, jedan farmaceut te dvojica medicinskih tehničara. U bolnici će raditi i živjeti i redovnice koje su medicinskog zvanja. Obitelj ili rodbina bolesnika morat će se obvezati na redovite posjete, učestalost posjeta ovisit će o udaljenosti mjesto od kuda dolaze.

Bolnički red osnovao sv. Ivan od Boga

Ivan od Boga (1495. – 1550.) potječe iz Portugala, ali je stjecanjem raznih okolnosti uglavnom živio u Španjolskoj gdje je doživio duboko obraćenje. Osnovao je bolnicu u Granadi u koju je skupio mnoštvo bolesnih i odbačenih te se svesrdno brinuo za njih. Oko sebe je okupio i druge istomišljenike, suradnike za rad u bolnici. Tako je zapravo utemeljio Red milosrdne braće. Članovi tog reda osim uobičajena tri redovnička zavjeta: zavjet čistoće, poslušnosti i siromaštva, polazu i zavjet gostoljubivosti. Red se proširio po cijeloj Europi i svijetu gradeći bolnice, hospicije, staračke domove da bi se udomilo one kojima su najpotrebnije njega i ljubav.

BISKUPIJSKI KRIŽNI PUT MLADIH POD GESLOM »EVO TI MAJKE«

Mladi, za vaše i zajedničko hrvatsko dobro važno je da odaberete Isusov put

Pišu: G. Lukić i M. Pavelić • Snimio: Robert Mokri

Više stotina mladih sudjelovalo je 2. i 3. travnja na 13. križnom putu mladih Požeške biskupije pod gesлом «Evo ti Majke» u organizaciji Povjerenstva za mlađe i pod vodstvom vlč. Roberta Mokrog. U Godini Gospe Voćinske križni put kojeg je za ovu prigodu sastavio prof. Tomislav Ivančić krenuo je od Suhopolja preko Slatine do svetišta Majke Božje u Voćinu.

Propitivanje istine

U dvodnevnom hodu od Suhopolja kroz Kapan, Naudovac, Jugovo Polje, Novu Cabunu, Španat, Gornji Miholjac i Bakić do Slatine te kroz Ivan Brijeg i Čerajice do Voćina mladi su prohodali približno 50 km te kroz molitvu i pjesmu razmatrali 14 postaja Isusova križnog puta.

Nakon prvog dijela hodočašća mladi su se u subotu navečer smjestili u prostorima OŠ Eugena Kumičića u Slatini gdje je održan prigodni večernji duhovni program. Uvodnu molitvu, ispit savjesti uz videoprojekciju i pjesme te pripravu za sakrament pomirenja priredio je prof. Mario Voronjecić sa svojom vjerouaučnom družinom Kapljice iz Virovitice, a za vrijeme isповijedi mladi iz požeške Župe sv. Terezije Avilske su prikazivali prigodne meditacije popravljene molitvom, pjesmom i fotografijama. Svetu misu predvodio je Robert Mokri uz koncelebraciju Ivice Razumovića i Marijana Pavelića. Drugi dan su se mladima pridružili i novi sudionici. te su nastavili put preko Čerajija do Voćina.

Na svršetku križnog puta u još uvijek provizornoj crkvi i svetištu Gospe Voćinske mladima se pridružio biskup Antun Škvorčević, koji je predvodio euharistijsko slavlje. U uvodnom pozdravu biskup je rekao mladima kako je dragocjeno što su bili dva dana zajedno na putu u nastojanju oko duhovne sabranosti, propitivanja istine o sebi pred Isusovim križem, djelom Božje ljubavi za nas, otkrivanju svoga dostojanstva, veličine i smisla upravo u toj istoj ljubavi. Potaknuo ih je

da pred likom Gospe Voćinske povjere Isusu Kristu svoje mladenačke čežnje, trpljenja i radosti.

Kako u Hrvatskoj bolje vidjeti

U homiliji je rekao kako je snažan događaj kad mladi iz cijele biskupije u Marijinu voćinskom svetištu po njezinu uzoru otvaraju svoja srca za Boga, slušaju njegovu riječ da bi po njoj živjeli. Potom im je tumačio Božju riječ, usredotočivši se na Isusovo čudo ozdravljenja slijepog čovjeka od rođenja. Upozorio je mlade na veliko značenje ljudskog oka kojem je potrebno svjetlo da bi vidjelo ljepotu boja, sklad stvarnosti oko sebe. Istaknuo je da spomenuto čudo ne ide tek za nekim izvanjskim ciljem, nego da je Isus, darujući slijepcu fizički vid, započeo uvoditi ga u dublju istinu o čovjeku kao biću koje srcem najbolje vidi, ali mu je potrebno svjetlo vjere po kojem onda vidi sebe i cijelu stvarnost Božjim pogledom. Kazao je da je slijepac potpuno progledao kad se bacio ničice pred Isusa i rekao mu: «Vjerujem Gospodine», spoznao je punu istinu o sebi u njegovoj ljubavi na križu, prihvatio ga kao svoj put, njemu povjerio svoje nade i u njem oblikovao svoj život. Biskup je mladima rekao da su prošli putem koji je označen i krvavim događajima nedavnoga Domovinskog rata, ali da vjeruje kako im je taj put pomogao izoštiti

vid srca, da se u obnovljenoj vjeri približe i još dublje povežu s Isusom Kristom, te on postane njihov Put. Protumačio im je od kolike je to važnosti za njihovo osobno i zajedničko hrvatsko dobro, jer kad jedno mladenačko srce bude zahvaćeno svjetлом i snagom Isusova Duha, tada se u Hrvatskoj točnije i bolje vidi. Kazao je da na svršetku njihova dvodnevног križnog puta u Voćinu ćujemo Isusovu riječ s križa «Evo ti Majke» te ih je pozvao da Isusu Kristu sa svom iskrenošću danas odgovore: «Evo ti prijatelja, brata, sestre!». Poželio je da ih na njihovu mladenačkom putu prati brižna ljubav Isusove Majke.

Nakon popriče molitve svi su mladi zajedno izmolili molitvu Gospi voćinskoj. Voditelj hodočašća Robert Mokri potom je zahvalio biskupu Antunu na potpori koju daje mladima i na predvođenju euharistijskog slavlja, svima mladima na sudjelovanju u križnom putu, svećenicima koji su dali poseban doprinos u organizaciji među kojima je Marijan Pavelić, župnikima župa kroz koje je prolazio križni put, vjernicima koji su ih na putu dočekivali. Biskup Škvorčević je zahvalio vlč. Mokrom što je po trinaestu puta bio organizator križnog puta mladih te je potaknuo sve nazočne da budu predstavnici mladih Požeške biskupije u Zagrebu prigodom susreta s papom Benediktom XVI.

Katolička osnovna škola u Požegi proslavila sv. Josipa, svoga zaštitnika

Želimo da naša škola bude poput nazaretske obitelji

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Katolička osnovna škola u Požegi, čiji je zaštitnik sv. Josip, proslavila je 18. ožujka svoj dan. U dopodnevnim satima održana su športska natjecanja učenika u nogometu, graničaru i štafetnim igrama. Otvorena je izložba likovnih, literarnih i novinarskih radova.

Rasti pred Bogom i ljudima

Učenici su zajedno sa svojim roditeljima te učiteljima sudjelovali na misnom slavlju u crkvi sv. Lovre koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. Na misnom slavlju bio je i požeško-slavonski župan Marijan Aladrović, predstojnica Ureda državne uprave Kornelija Rodić, požeški gradonačelnik Zdravko Ronko te predstavnici drugih javnih ustanova i škola. U uvodu slavlja biskup je kazao kako je škola za zaštitnika izabrala sv. Josipa jer je na njegov blagdan prije dvije godine potpisana dekret o osnutku škole. – Želimo na ovom misnom slavlju sve ono što je lijepo i sve ono što je teško u školi povjeriti sv. Josipu da on svojom zaštitom i molitvom pomogne da naša škola bude poput nazaretske obitelji u

kojoj je Isus rastao u mudrosti i dobi pred Bogom i ljudima – poručio je biskup.

Radosno zajedništvo

U svoju homiliju biskup je pitanjima uključivao i djecu i tako im kroz razgovor protumačio naviješteno Božju riječ. U ono vrijeme, kazao je, kralj David nije samo slušao ono što mu ljudi govore, nego je slušao i što mu Bog poručuje preko proroka Natana. Zaključio je kako nije dovoljno imati samo uši da bi se nešto čulo, nego treba imati i pozorno srce za onoga tko govori. Nije dovoljno samo čuti Boga, nego ga treba i poslušati. Upravo takav je bio i sv. Josip koji se sav pretvorio u uho, a još više u srce otvoreno za Boga.

– Lijepo je kada oni koji vode državu slušaju svoj narod i nastoje ostvarivati ono što narod kaže, ali je još ljepše kada oni koji vode državu žele slušati i Boga kao David i onda nastoje to što su čuli živjeti. Kada netko od vas u školi sluša učitelje i učiteljice, to je dobro i to se radi u svakoj školi. Međutim, mi u Katoličkoj školi želimo imati uši i srce i za učiteljice, roditelje i

za sve koji su nam važni, ali još više za ono što Bog govori te to ostvarivati. Djeco, zato je lijepo i radosno što vas imamo u našoj katoličkoj školi, što vi želite i možete rasti i u onom Božjem duhu kao što je živio i radio sv. Josip. On je vjerno služio Isusu i Mariji iako nije do kraja razumio sve što je Bog naumio, ali je dobro znao da ako Bog nešto želi ostvariti uz njegovu suradnju, da to mora biti veliko – istaknuo je biskup te učenicima i djelatnicima škole na čelu s ravnateljem Ivicom Žuljevićem zaželio da žive radosno zajedništvo, budu otvorenoga srca za Božju riječ i to žive.

Nakon misnog slavlja u Dvorani sv. Terezije Avilske priređen je prigodan program u kojem je sudjelovao školski zbor, učenici svih razreda te oni koji ostaju u produženom boravku. Proslava Dana škole završila je domjenkom u prostorima škole. Ravnatelj Žuljević tom je prigodom još jednom zahvalio svima koji pomažu školi na bilo koji način, a posebno požeškom gradonačelniku Zdravku Ronku koji je toga dana školi darovao deset računala te će škola sada moći otvoriti informatičku učionicu.

Održana duhovna obnova za djevojčice i djevojke u župi Davor

Redovnice Naše Gospe o redovničkom poslanju

Redovnice Naše Gospe Editha Budin, Justina Šišić, Stanka Oršolić, Ana Bećeheli te postulantica Marica Jerković održale su 26. ožujka duhovnu obnovu za djevojčice i djevojke u župi Marije Kraljice i sv. Jurja u Davoru. Sestre Naše Gospe započele su svoje djelovanje u župi Davor 16. kolovoza 2001. na poziv tadašnjeg župnika Marijana Đukića.

Sudionice susreta podijeljene su u skupine. U prijepodnevnim satima okupile su se djevojčice od 4. do 7. razreda, njih 47. Zajedno sa sestrama prošle su hod kroz korizmu, pisale molitvene nake koje su pročitane za vrijeme svete mise. Pokušale su pronaći i odgovor na pitanje kako obradovati svoje najbliže za Uskrs izradom prigodnih darova: košulja od salveta i zečića na kvačici. U poslijepodnevnim satima okupile su se djevojke

8. razreda i srednje škole, njih 37. Njihov hod kroz korizmu završio je pobožnošću križnog puta.

Tijekom duhovne obnove sestre su prikazale svoju zajednicu, predstavile redovništvo i zašto uopće ono postoji. Govorile su o svojoj karizmi, odnosno o apostolskom djelovanju, redovničkim formacijama. Opisale su jedan dan u životu njihove redovničke zajednice te nastojale približiti duh Družbe sestara Naše Gospe i smisao njihova života. Duhovna obnova završila je svetom misom koju je predvodio župnik Goran Kovačević. Zahvalio je sestrama koje su odvojile svoje vrijeme došavši iz Bjelovara, Osijeka i Zagreba. Izrazio je nadu da će duhovna obnova donijeti promjene u dječjim dušama te se koja možda i odvazi krenuti putem redovništva. (Ana s. Viane Pezer)

BISKUP U POSJETI PROGNANIČKOM NASELJU KOVAČEVAC

Vjerni Bogu najdalje stižu

Piše i snimio: Goran Lukić

Biskup Antun Škvorčević posjetio je 13. travnja prognaničko naselje Kovačevac kod Nove Gradiške. U dvorani Naselja predvodio je euharistijsko slavlje, a uz njega je pri oltaru bio Perica Matanović, župnik i dekan u Novoj Gradiški, Stjepan Štefanek, župnik u Štivici, te Goran Lukić, tajnik. Pozdravljajući nazočne, biskup je kazao kako je došao s njima moliti da njihove slabosti i nemoći, bolest i starost zahvatiti pobjednička snaga uskrsloga Gospodina te ih je potaknuo da otvore Bogu svoje živote, mole za sebe, jedni za druge i za dobro hrvatske domovine. U homiliji je podsjetio kako nam mnogi u životu naredjuju što moramo činiti i kako nam današnja biblijska čitanja pomažu da razumijemo koga smijemo poslušati, a čije naloge moramo odbiti. Spomenuo je da je kralj Nabukodonozor u davno doba porobio među ostalima i trojicu mladih Židova te im odredio da moraju prigrlići poganske bogove, a napustiti Boga otaca. Istaknuo je kako su mladići hrabro odgovorili da radije prihvataju smrt nego izdaju Boga koji je njihove očeve oslobođio iz ropstva egipatskog, uveo u obećanu zemlju, darovao proroke i mnoga druga dobra te da ih

je Bog za tu vjernost nagradio izbavivši ih od ognja na koji ih je kralj osudio. Biskup je zaključio kako je vjernost Bogu najbolji put kojim se najdalje stiže. Nadovezao se na Isusov poziv iz evanđelja onima koji mu vjeruju, da ostanu u njegovoj riječi i da će ih istina oslobođiti. Spomenuo je nazočnima da je čuo od župnika kako su u prognaničkom naselju određeni službenici najavili njegovo zatvaranje i njihovo raseljavanje, da ih je ta riječ uznemirila, stvorila stanje otpora, pobune čak i mržnje. Pozvao ih je da unatoč svemu čuvaju svoje dostojanstvo, i to tako da trajno daju

prvenstvo prisutnosti Isusa Krista u svojim srcima, da nikakva druga stvarnost ne bude jača od njegove riječi u njima te poput mladića u ognjenoj peći i oni budu pobjednici po vjernosti Bogu. Potaknuo ih je da u tom raspoloženju proslave sveto Trojstvo, Isusove muke, smrti i uskrsnuća, djelo njegove vjernosti Ocu i vjernosti Oca svome Sinu. Na svršetku slavlja biskup je zahvalio župniku Perici Matanoviću i suradnicima za sve što čine za prognanicima. Nakon slavlja prognanicima je uručena novčana pomoć Požeške biskupije.

Vjernici biskupije prikupljali pomoć za stradale u Japanu

Izraz duboke vjerničke solidarnosti

Vjernici biskupije na drugu korizmenu nedjelju, 20. ožujka, molili su za žrtve potresa u Japanu te prikupljali pomoć za nastrandale. Na to ih je pismom potaknuo biskup dr. Antun Škvorčević. U pismu se, među ostalim, kaže: »U petak 11. ožujka sručila se na Japan trostruka nesreća: žestoki potres koji je usmratio brojne ljude i uništio mnoga materijalna dobra, veliki morski val uzrokovan potresom koji je dodatno opustošio tu zemlju i prijetnja zračenja iz atomskih centrala. Prizori koje gledamo na televizijskim ekranima svjedoče o velikim razmjerima prirodne katastrofe u toj azijskoj zemlji. Kao Isusovi vjernici u Požeškoj biskupiji ni pred ovim stradanjima i patnjama velikog broja ljudi ne možemo ostati ravnodušni.« Biskup je u istom pismu pozvao vjernike da „jednodušni, puni suošćećanja i bratske ljubavi“ (1 Pt 3,8) u svim našim crkvama uzdignu molitvu Bogu, Gospodaru povijesti i svemira, da udijeli vječni mir preminulima, utjehu ožalošćenima, hrabrost i nadu preživjelima.

– Moleći za nastrandale i dajući svoj novčani prilog za žrtve potresa – kaže biskup u pismu – izražavamo duboku vjerničku solidarnost sa žrtvama nesreće i u svom siromaštvu svjedočimo veličinu kršćanskog samilosnog srca, blizinu onima kojima je u ovom trenutku ona potrebna.

– A ‘Bog, bogat milosrdem, zbog velike ljubavi kojom nas uzljubi’ (Ef 2,4) uzvratit će svim moliteljima i darovateljima svojim dobrima – kaže biskup zahvalan svima koji su pokazali svoju solidarnost s potrebitima. U akciji se prikupilo 162.669,04 kune.(H. T.)

Učenici Katoličke osnovne škole pomažu siromašnima

Učenici Katoličke osnovne škole u Požegi na Cvjetnicu su ispred katedrale prodavali uskrsne pisnice te različite uskrsne ukrase kako bi prikupljenim novcem obradovali jednu siromašnu obitelj za najveću katoličku svetkovinu.

Učenici prvih i drugih razreda tijekom nastave, a posebno u produženom boravku, uz pomoć svojih učiteljica Anite Mikić, Josipe Petriške, Monike Kir, Zrinke Čepavović i Lucije Lukić, s. Karoline Mićanović i učiteljice volonterice Martine Čerti, Marine Dimovski i Marijana Grubešića danima su marljivo izrađivali različite predmete, bojali i ukrašavali pisanice.

– Ovakve karitativne akcije postale su nam već tradicionalne, a cilj nam je da i na ovaj način odgajamo djecu, odnosno da ih učimo da budu osjetljivi za potrebe siromašnih. Učimo ih na žrtvu i rad za druge jer su to vrijeme mogli iskoristiti za igru, ali oni su to vrijeme proveli čineći nešto dobro za druge. Drago nam je da nam u ovome pomažu i roditelji, neki su donijeli materijal za izradu ukrašava, a mnogi su nam pomogli kupujući ono što su njihova djeca napravila – objasnila je s. Karolina Mićanović, voditeljica produženog boravka u školi. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)

Marica i Stjepan Radljević iz Sovskog Dola godinama žive sami u trošnoj kućici na kraju sela

»Svaku večer zajednički izmolimo Očenaš i preporučimo se našem Ocu na nebu«

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

za Marice Radljević iz Sovskog Dola sedamdeset devet je godina života, njenom suprugu Stjepanu 83 godine, a već dugo žive potpuno sami u trošnoj kućici na kraju sela. Zbog narušena zdravlja rijetko napuštaju svoje dvorište i vrijeme uglavnom provode u razgovoru, te uz radijski prijamnik.

– Imali smo i televizor ali se pokvario pa sada samo slušamo radio. Nedjeljnu misu nikada ne propuštamo. Ne sjećam se gdje je ove nedjelje bila misa, ali je svećenik imao jako lijepu propovijed – kazao je Stjepan. Zatekli smo ga kako se u rano jutro zajedno sa svojom Maricom grijje uz topli štednjak. U loncu se zagrijavalо mlijeko za zajednički doručak. Kuhinja u kojoj provode najveći dio vremena još uvijek ima zemljani pod, a ispuçani zidovi čađavi su od dima. Na nekad staklenom dijelu vrata, sada su nevjeste postavljene drvene ploče između kojih ‘vuće’ propuh. Nekoliko dvoriš-

nih zgrada također su oronule i više se ne koriste. A kada su se Marica i Stjepan prije 67 godina oženili, sve je bilo sasvim drugačije.

Svake nedjelje na svetu misu

– Kad sam odslužio vojsku, odlučio sam se oženiti. Ona je bila cura iz sela i, kao i svi mladi iz sela, subotom i nedjeljom smo se sastajali na predjelu zvanom Krstopuče gdje se igralo kolo. Redovno smo odlazili i u crkvu. Nekada je svećenik dolazio u kapelicu u naše selo, ali uglavnom smo išli u župnu crkvu u Ruševu. Do tamo ima pet kilometara pa su se stariji vozili na kolima, a mi mladi išli smo pješice – prisjetio se Stjepan.

– Kad smo se oženili, imali smo dva konja, dvije krave i 12 jutara zemlje. Imali smo šljiva i svakakvog drugog voća, pa veliki vinograd... svega je u kući bilo. Ja sam se brinula za kuću, ali sam išla i na njivu pomagati, ništa mi tada nije bilo teško – dodala je Marica. Sreću mladog bračnog para dopunilo je rođenje sina Mate, no on je umro kao dijete i otada su Radljevićevi sami. Stjepanova rodbina u selu s vremenom je pomrla, Marica ima brata i nećake koji ih povremeno posjećuju. Poljoprivredna mirovina koju oboje dobivaju nije velika, ali dovoljna im je za osnovne živežne namirnice.

– U selu nemamo trgovinu, ali nam utorkom i petkom dolazi pokretna trgovina. Ja ju obavezno dočekam pred kućom, kupim tri kruha, dvije litre mlijeka i ostalo što nam treba za cijeli tjedan – rekao je Stjepan. Ono što ih, kaže, sada muči više od novca jesu starost i bolest zbog čega se oboje sve teže kreću, osobito Marica, pa im i jednostavni poslovi u kući i oko nje predstavljaju velike probleme. – Imam tu kefu i prije sam ja sama redovito krečila kuhinju, a sad mi je teško. Noge me bole, jedva hodam pa mi je taško i pospremati po kući – kazala je Marica, jedva ustajući kako bi se sa Stjeponom mogla fotografirati kraj ulaznih vrata.

Ljudi sada nemaju vremena ni za sebe ni za Boga

Zbog slabe pokretljivosti, pričali su dalje naši domaćini, sve rijede odlaze na svete mise koje povremeno u Sovskom Dolu služi župnik iz Čaglina Josip Pendžić. No, zato on navrati k njima na razgovor ili pak donese dar za blagdane. A da su svoj život Marica i Stjepan uvijek provodili u

mislima s Bogom, svjedoče raspelo i stare požutjele fotografije na zidu kuhinje.

– Sve je to uglavnom naslijedeno, samo sam one dvije male slike ja kupio. Raspelo je staro i dobio sam ga od oca i majke kojih se uvijek rado sjetim. Dok smo bili djeca, svi zajedno smo redovito s roditeljima molili. Oni su nas i naučili prvim molitvama. Najprije je to bio Očenaš, pa onda Zdravomario. Takav je bio običaj u svim kućama, ali danas je to rijetkost. Ljudi su se nažalost odvikli, svi nekuda žure i nemaju vremena ni za sebe ni za Boga – pomalo ljutito je kazao Stjepan. Marica je, slušajući što govori, potvrđno klimala glavom jer je, kaže, tako bilo i u njenoj kući. – Ljudi su se nekada i međusobno bolje slagali i poštivali. Sada se samo svadaju, a muževi i žene razvode. Ni Bogu se mnogi ne mole. Mi i ovako stari svaku večer, dok sjedimo, izmolimo barem Očenaš i preporučimo se našem Ocu na nebu kad već ne možemo na svetu misu – istaknula je na kraju Marica.

Župnik posjećuje stare i bolesne

Čaglički župnik Josip Pendžić svećeničku službu obavlja i u župama Ruševu i Zdenkovac gdje ukupno žive 2164 stanovnika, uglavnom starije dobi. – Evo, primjerice, ovdje u Sovskom Dolu kad krenete od crkve do ove kuće, imate barem sedam ili osam ljudi koji žive potpuno sami. Većina nisu samo stari, nego su i bolesni, slabo pokretni pa ne mogu redovito na svetu misu. No, u njima je vjera duboko ukorijenjena i ja nastojim povremeno, a redovito uoči blagdana, posjetiti ih, porazgovarati s njima i ispovjediti ih. Preko župnoga caritasa organiziramo prikupljanje pomoći za one siromašnije i uoči blagdana im podijelimo darove pa ćemo tako za Uskrs darovati i Radljevićeve – rekao je župnik Pendžić.

OBITELJ ROBERTA I JASNE ČERNUŠAK IZ POŽEGE IMA OSMERO DJECE

Bog nam je dao veliki dar koji mi s radošću prihvaćamo

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Robert i Jasna Černušak iz požeške župe sv. Terezije Avilske nedavno su krstili svoju najmlađu kćer – malu Klaru. Mala je Klara njihovo osmo dijete i jednako su se radovali njezinu rođenju kao da je i prvo. Ona im je unijela novu svjetlost u život. Nije bila radost samo za njezine roditelje, nego i za braću i sestre: devetogodišnju Veroniku, osmogodišnju Gabrijelu, sedmogodišnju Magdalenu, šestogodišnju Helenu, petogodišnjeg Ivana, četverogodišnju Luciju i dvogodišnjeg Lovru koji je za našega posjeta svako malo tražio da može ljubiti svoju najmanju sestruru. U deset godina braka ova mlađa obitelj rado je prihvatala najveći Božji dar – život.

Biti mama je najljepši posao

– Dolazim iz brojne obitelji u kojoj je bilo pетero djece i uvijek sam htjela i sama imati puno djece, četvero pетero. Bog nam je dao osmero i ako bude Njegova volja, prihvativ ćemo ih još – kaže majka Jasna. Po zanimanju je medicinska sestra, ali je posao u svome zanimanju radila samo kratko vrijeme. Sada na posao ni ne pomišlja jer joj je najvažnije da bude sa svojom djecom i da se potpuno posveti njihovu odgoju. – To mi je najljepši posao. Za njega treba imati prije svega puno ljubavi – kaže Jasna. Do nje često dopire riječ *mama* jer je svako malo netko nešto treba, ali ona se s osmijehom na licu svakom stavlja na raspolaganje.

Suprug Robert, instruktor za rad pod visokim naponom, zaposlen u Nastavno-obrazovnom centru HEP-a u Velikoj, ima samo jednog brata, ali mu je zato djed bio četrnaestu dijete u obitelji. Brzo se sa suprugom složio oko podizanja brojne djece.

Oboje kažu da od svojih roditelja, rodbine i prijatelja nikada zbog te odluke nisu doživjeli negativne komentare, da pače svi im kažu kako su im djeca slatka i nasmijana kao mama i tata. – Budući da suprug radi kako bi nam pribavio sve što treba, kućanske poslove obavljam sama, ali sve stignem napraviti jer mi je

suprug to olakšao kupnjom različitih kućanskih uređaja. Meni je zbog toga ipak lakše nego mojoj mami koja to nije imala – kaže Jasna. U čuvanju mlađe djece ili čišćenju rado voli pomoći i najstarija Veronika. Mama joj to dopušta tek kada ispunjava svoje školske obvezne. Veronika nam je povjerila i kako bi voljela da joj mama rodi još barem dva brata jer su braća u manjini. Osim Veronike školarke su još dvije mlađe sestre Gabrijela i Magdalena, učenice drugog i prvog razreda Katoličke osnovne škole. A od jeseni u istu školu krenut će i treća sestra Helena.

Za djecu želimo snažniji vjerski odgoj

– Odgajamo ih u duhu osnovnih kršćanskih vrijednosti, da budu pažljivi jedni prema drugima, da nikoga ne vrijeđaju, da ne lažu, da znaju dijeliti ono što dobiju. Smatramo da je Katolička osnovna škola pravo mjesto za odgoj u tom smjeru. Sam školski vjeronauk za to nije dovoljan. Želimo da naša djeca tamo dobiju i snažniji vjerski odgoj. Zadovoljni smo onim što vidimo kod svoje djece i odnosom učiteljica, časne sestre i ravnatelja prema nama roditeljima – ističe mama Jasna.

Iako ih je u obitelji desetero, a samo otac radi, kažu da imaju dovoljno za osnovne životne potrebe i da dječi osiguraju ono što ima i većina druge djece poput računala, bicikla i slično.

U obitelji Černušak djecu se uči moliti od najranije dobi. Oni najmanji, koji još i ne znaju što to znači, ipak shvaćaju da je to nekakav drugačiji razgovor. Molitva je ona koja ovoj obitelji pomaže da žive pravu obiteljsku radost i bila bi prava šteta da je ne osjeti još koje dijete.

Održane obiteljske kateheze

Ususret Papinu pohodu i prvom Nacionalnom danu obitelji tijekom ožujka i travnja Centar za obitelj Požeške biskupije održao je uvodne kateheze iz *Mozaika obiteljskih prava*. Voditelji katehetske radionice bili su bračni par Ljubica i Goran Thür, tajnica biskupijskog Centra Željka Barbarić te duhovnik Zajednice bračnih susreta p. Zvonko Šeremet.

Voditelji su objasnili kako su *Mozaik obiteljskih prava* kateheze pisane na temelju Povelje o pravima obitelji Svete Stolice, a cijeli projekt usmjeren je pokretanju novih i jačanju već postojećih obiteljskih zajednica u župi. Sadržajem kateheza želi se pomoći obiteljima, odnosno bračnim parovima, da se na razini župe, dekanata i biskupije što bolje duhovno pripreme za nadolazeći prvi Nacionalni dan obitelji i dolazak Svetoga Oca. Pojašnjavajući glavne teme kateheza, p. Šeremet je naglasio pozitivnu stranu ovakvih nastojanja na jačanju vrijednosti današnjih katoličkih obitelji u suvremenom društvu. (Ž. B.)

U Velikoj održan 13. bračni vikend

U Domu sv. Augustina u Velikoj od 1. do 3. travnja održan je 13. bračni vikend na kojem se okupilo 14 bračnih parova i dva svećenika. Vodio ga je svećenik Krunoslav Pačalat iz Koprivnice, dugogodišnji član Zajednice bračnih susreta. Bračni vikend, kako je kazao voditelj, tečaj je komunikacije. – To je za bračni par sjajna prilika da se susretu u bračnom odnosu koji je često u sadašnjim okolnostima brzog života i brige za egzistenciju narušen, a bračni vikend nudi izvrsnu mogućnost da se bračni parovi susretuju u dijalogu – istaknuo je Pačalat koji već deset godina vodi bračne vikende.

Vlč. Pačalat iznosi svoje iskustvo s vođenja bračnih vikenda i zaključuje da su ti susreti prava prigoda da bračni parovi otkriju mnoge lijepo stvari koje su bile potisnute. Bračni je vikend namijenjen svim bračnim parovima, bez obzira na bračni staž izuzev onih koji su na početku braka. – Preporuča se da oni do treće godine braka ne dolaze na bračni vikend osim ako nemaju velikih bračnih problema, a svi ostali koji žele popraviti bračnu komunikaciju pozvani su bez obzira na bračni staž. Obitelj se na ovaj način obnavlja duhovno, ali i u međusobnoj ljubavi – kazao je Pačalat. Sljedeći bračni vikend u Velikoj bit će na jesen. (Lj. M. • Snimio: Drago Japarić)

OBITELJ ANTE SERDARA IZ ŽUPE OKUČANI VLASNIK JE TVRTKE TERMOMONT

Uz Božju pomoć prešli put od izbjegličke najlonske vrećice do tvrtke

Piše: Višnja Mikić • Fotografije iz privatne arhive

Obitelj Ante Serdara iz župe Okučani jedna je od onih koje su 1995. godine morale napustiti zavičaj. Život su tada stavili u nekoliko najlonskih vrećica i krenuli na put u nepoznato. Anti su još uvek svježa sjećanja na Banjalučku biskupiju i rodnu župu Presnače, na župnika Filipa Lukendu i časnu sestru Ceciliju Grgić koju su mučenički završili svoj ovozemaljski život. Noću, 12. svibnja 1995. godine spaljena je župna kuća u Presnačama, a u njoj su izgorjeli župnik i časna sestra. Crkvu i zvonik neprijatelj je miniranjem potpuno razrušio. Danas je župna kuća obnovljena, crkva izgrađena, ali vjernika nema. Od njih 1900, koliko je vjernika bilo prije rata, sada ta župa ima jedva stotinjak vjernika.

Stalno iz početka

Kada je krenuo izgon nesrpskog pučanstva iz tog dijela Bosne i Hercegovine, Anto je sa suprugom Vesnom, sinom Sašom i kćerkom Helenom iz svoga kraja otišao najprije u Njemačku, u Hassloch, gdje je nekada radio u tvrtki „Schafer und Ruf“. Tamo ostaje do 2000. godine, a onda se vraća u Hrvatsku,

najprije u Rovinj. Bilo je teško jer svakih nekoliko godina trebalo je počinjati ispočetka, a svaki je početak težak. Njegovi roditelji i braća utočište su našli u Okučanima, pa i on mijenja nekretnine, dolazi u Okučane i odlučuje stalno ostati u župi sv. Vida.

Redovita isplata plaća

Danas je Ante vlasnik tvrtke „Termomont“ u Okučanima. Riječ je o obrtu koji se bavi instaliranjem plinskog i solarnog grijanja, vodovoda, klimatizacije, ventilacije, izradom metalnih konstrukcija i njihovih dijelova.

– Poslovanjem sam u Okučanima počeo u lipnju 2001. Evo, uskoro ćemo, hvala dragom Bogu, obilježiti naših 10 uspješnih godina rada. Obrt se, uz montažu i instalacijske usluge, bavi održavanjem postojećih pogona, servisiranjem Vaillantovih i Buderusovih rashladnih i toplinskih uređaja. Također, uz odgovarajuće pogodnosti, prodajemo proizvode iz njihova assortimenta – kaže Ante. U proteklih 10 godina broj zaposlenika se mijenjao. Danas ih je 15, uz pet učenika koji ovdje obavljaju stručnu praksu. Iako su vremena teška, plaće su redovite. – Nije jednostavno pronaći posao i obavljeni posao naplatiti, ali, uz Božju pomoć, nekako ide – ističe Anto Serdar.

Angažirana cijela obitelj

– Dinamičan tim naših instalatera i serviser-a redovito pohađa seminare kako bi usavršili stručno znanje. Uz poslovnicu u Okučanima imamo šest gospodarskih vozila koja koriste zaposlenici obrta. „Termomont“ je pokretan, obavlja usluge po cijeloj Hrvatskoj, od obiteljskih kuća, stanova, crkvi, sa mostana, škola, restorana do apartmana, a kvaliteta i usmena preporuka najbolji su put ka uspjehu – kaže naš sugovornik.

Izdvojena djelatnost „Termomonta“, koju vodi Antin sin Saša, proizvodi metalne konstrukcije i njihove dijelove. Proizvode, prodaju i montiraju kovanu galanteriju: ograde (vanjske, unutrašnje, balkonske, zatim dvorišna vrata, stubišta, terase i sl.). Bave se i vlastitim izradom kovanih elemenata (ukrasni vrhovi, kopče, kugle, češeri, krugovi, ukrasni elementi, zakovice, brave...). Antina supruga Vesna i kći Helena zadužene su za administrativne i uredske poslove tvrtke.

Priprema za dolazak Svetog Oca

Obitelj Serdar vjernička je obitelj. – Nikada ručak nije prošao bez molitve – kaže Anto, a nakon svih obveza, u večernjim satima teče opet obiteljska molitva, osim kad su neki članovi obitelji na putu, ali onda mole samostalno.

„U našoj crkvi je ispred oltara napisano: „Oživimo obiteljsku molitvu!“ To nas obvezuje da živimo i njegujemo ono što su naši stari činili stoljećima. Oni su svakodnevno u obiteljima molili. Ovo je ujedno i dobar način pripreme put Svetom Ocu u Hrvatsku“ – naglasio je Anto.

Aktivan u župi

– E, dok sam živio u rodnom kraju, rado smo hodočastili svake godine svetome Ivi u Podmilačje kod Jajca. Dva puta sam i pješacio, to je negdje oko 70 kilometara. Išli smo se moliti i svetom Roku u Kotor Varoš. I sada povremeno odemo na ta mjesta, molimo i oživimo uspomene – sa sjetom nam priča.

Anto Serdar član je Župnog ekonomskog vijeća u Okučanima. Kaže kako je pred novoimenovanim župnikom fra Damironom Pavićem i članovima ŽEV-a veliki posao.

Pripremljena je projektna dokumentacija za izgradnju novog župnog ureda Okučani. Prikupljene su sve potrebne suglasnosti, a sada treba osigurati sredstva i prići gradnji objekta. Nada se kako će uz Božju pomoć i pomoći dobrih ljudi okučanska župa dobiti nov i funkcionalan prostor župnog ureda jer sadašnji ne odgovara potpuno svojoj namjeni.

Anto Serdar angažiran je i u Brodsko-posavskoj županiji. Član je Županijske skupštine, a svojim radom i zauzimanjem u skupštini želi pomoći boljitku i razvoju općine i župe Okučani.

JULIJE BÜRGER, VOĆINSKI I SLATINSKI ŽUPNIK I DEKAN KOJEGA SU 1944. GODINE UBILI KOMUNISTI

Pun ljubavi za dobro duša i veliki prijatelj siromašnih

Piše: Tomislav Radonić

Julije Bürger rodio se 30. listopada 1885. godine u Kuli, župa Kutjevo, od oca Mije i majke Elizabete, rod. Bauernfreund. Školovao se u Požegi i Zagrebu, gdje je završio teološke studije. Za svećenika je zaređen 1909.

godine. Bio je kapelan u župi Kaptol, a nakon smrti voćinskog župnika Matije Goda prijavio se 11. svibnja 1912. na natječaj za mjesto župnika u Voćinu.

Pristaša Stranke prava

Patronat nad župom pripadao je grofici Janković iz Slatinskog Drenovca, koja je Bürgera odmah prihvatile kao kandidata za župnika, i barunu Gutmannu, koji je postavio određene uvjete. On je tražio da budući župnik morao biti unionist i pristaša vladine stranke, u općinskom vijeću zastupati interes vlastelinstva te biti s činovništvom vlastelinstva u skladnim odnosima, proširiti proštenište u Voćinu jer to zahtijevaju interesi trgovaca, a u svom staležu dolično živjeti. Bürger je dao na znanje da prvi zahtjev ne može prihvati jer je pristaša Stranke prava, a o ostalim uvjetima ne želi niti govoriti. Gutman mu je uskratio svoju privolu i zatražio od komesara Cuvaja da nađe svećenika koji će prihvati njegove uvjete. Međutim, tadašnji nadbiskup koadjutor msgr. dr. Anton Bauer čuvši za Gutmmanov postupak, odredio je da upravo Bürger bude voćinski župnik.

Revan i marljiv

Početkom Prvoga svjetskoga rata mobiliziran je kao vojni svećenik, a za njegova izbjivanja župom je upravljao kapelan Pavao Matica. Nakon povratka s ratišta brinuo se oko nabave zvona, održavanja svetišta i organiziranja hodočašća. Uspostavio je u župi Bratovštinu svete Krunice, a posebice je širio pobožnost Presvetom Srcu Isusovu. Od 1923. godine obavljao je službu župnika, a potom i dekana u Podravskoj Slatini. Da je mar-

ljivo vršio svoju župničku službu, govor i zapis iz Matice umrlih u kojoj stoji: »Bistar um, odličan nastupom, revan vjeroučitelj, dobar propovjednik, točan u službi. Pun ljubavi za dobro duša. Njegovom zaslugom i nastojanjem osnovane su nove župe u Virovitičkom dekanatu. Veliki prijatelj siromašnih i potlačenih.«

Osuden na msrt

Nakon što su partizani mučili i ubili voćinskog župnika Josipa Martinca 23. ožujka 1943. godine, a prije bombardiranja voćinske crkve Majke Božje od Pohoda, Bürger je pohranio kip Majke Božje i dio pokretnog inventara u Podravskoj Slatini te ih tako sačuvao od uništenja. Naime, tada je bio upravitelj župe Voćin i područni dekan, a kip i inventar spremio je po nalogu njemačke vojske jer su Nijemci nakon obračuna s partizanima zapalili Voćin i voćinsku crkvu 8. svibnja 1944. godine. Početkom travnja 1944. godine partizani su bili u Slatini, ubili su 167 ljudi, mnoge opljačkali, 120 osoba uhitili, među njima i župnika Bürgera. Uhićene su odveli u Slatinski Drenovac, gdje se nalazio Vojni sud za Slavoniju, osudili ih na smrt i poubijali.

Okrutno ga mučili

Partizani su osudili župnika Bürgera, okrutno ga mučili i ubili u Slatinskom Drenovcu 10. prosinca 1944. godine. Nakon ubojstva partizani su izdali obavijest da je župnik kriv za počinjene zločine i kao zločinac osuđen na smrt strijeljanjem. Komunističko-srpska promidžba navodi kao razlog njegova ubojstva 'pokrštavanje' u Podravskoj Slatini, povezanost s Nijemcima, uz optuživanje da je opljačkao crkvu u Voćinu. Prema sačuvanim dokumentima, vidljivo je kako Bürger nije, nikada i nikoga, prisiljavao na prijelaz s grkoistočne na rimokatoličku vjeru, već je prijelaz u Katoličku crkvu obavljao iz humanih razloga te tako ljudima spašavao živote.

Skrivao Srbe i komuniste

U pismohrani Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu, između ostalih, sačuvan je dokument u kojemu piše: »Skrivao je i oslobođao Srbe i komuniste (op.a. župnik Julije Bürger), gdje i kako je mogao, no to mu se nije uvažilo, nego je bilo njemu na štetu što je pristao uz Kulturbund, te je osuđen i strijeljan.«

Kanonik Milan Balenović, kojem je Bürger bio župnik i vjeroučitelj, u svojim sjećanjima zapisanim 1943. kaže: »Nakon rata Ozna je ubila više Hrvata nego što ih je poginulo u ratu. Pokojni župnik Bürger uživao je velik ugled u narodu. Upravo to i mržnja prema Katoličkoj crkvi bili su uzrok njegovoj likvidaciji, a ne prekrštavanje, Kulturbund i 'pljačka voćinske crkve'. S današnjeg motrišta možemo reći da je on bio mučenik za vjeru. Ubijen je na zvјerski način. Odrezali su mu oba uha, genitalije i jezik, izvadili oči i tukli kolcem po glavi. Ovaj zločin mi je opisao u razgovoru moj školski kolega Nemanja Trbojević. Njemu je to pak sve ispričao njegov kolega sa studija nakon rata koji je izvršio zločin nad Bürgerom.«

IRMA ARBUTINA ĐIKIĆ IZ LJUPINE, UČITELJICA I NOGOMETNA TRENERICA

»Ježica« zaljubljena u svoj poziv i nogomet

Piše: Višnja Mikić • Fotografije: arhiv obitelji Đikić

Ako vam u osnovnoškolskom i srednjoškolskom obrazovanju ocjena iz tjelesne i zdravstvene kulture kvare prosjek ocjena, onda sigurno niste „sportski tip“ i teško ćete postati sportaš. Irmi Arbutina Đikić, mladoj učiteljici u Područnoj školi Ljupina, koja je u sastavu OŠ „Mato Lovrak“ Nova Gradiška, dogodilo se baš to: zavoljela je sport nešto kasnije.

Tek na fakultetu zavoljela sport

- Završila sam Pedagoški fakultet, smjer Učiteljski studij na Strossmayerovu sveučilištu u Osijeku, a početkom ove godine Agencija za odgoj i obrazovanje promovirala me u zvanje učitelja mentora. Dolaskom na fakultet, zahvaljujući pedagoškom pristupu mojih profesorica, zavoljela sam predmet Tjelesna i zdravstvena kultura. Poučavajući učenike mlađe školske dobi nastavnim sadržajima iz područja TZK, doista sam zavoljela sport – objasnila je Irma. Od ranoga djetinjstva sanjala je o zanimanju učiteljice.

Taj rad danas je potpuno zaokuplja i ispunjava. Iako je bila izvrstan student s visokim prosjekom, nije razmišljala o nastavku stručnog rada, primjerice kao asistent na nekoj od katedri, nego se vidjela samo u razredu sa svim izazovima

i ljepotama koje nosi izravan kontakt s generacijama učenika. Bez obzira na to što je postala učitelj mentor, želi se još stručno usavršavati. Slobodna vremena gotovo i nema.

Osnivali ženski nogometni klub

- Sada vodim limačice Ženskog nogometnog kluba „Ježice“ Ljupina, tajnica sam ŽNK „Ježice“ i muškog NK „Slaven“, također u Ljupini. Moj suprug Ivo, također učitelj, pun je sportskog duha i od djetinjstva je nogmetaš. Mi, mlađe žene u Ljupini, organizirale smo se kao navijačice mjesnog muškog kluba „Slaven“, nabavile originalne navijačke majice, pomagale smo momcima pisati plakate, prodavati ulaznice, a kako smo na utakmicama bile glasne i simpatične, pronio se glas o ljupinskim navijačicama nadaleko. Budući da su neke mlađe djevojke, učenice OŠ „Mato Lovrak“, bile uključene u nogomet kao izvannastavnu aktivnost, poželjele su se, uz starije, okušati u ekipnoj igri. Došle su s tom idejom treneru podmlatka NK „Slaven“ Ivici Đikiću, mome suprugu. On je inače vratar i puno mu je značila podrška navijačica i nije im sada mogao „dati košaricu“. Prvi treninzi počeli su u jesen 2006. godine. Okupljali smo žensku populaciju starosti od 12 do 50 godina. Ni na jednom treningu nije nas bilo manje od dvadeset. Uprava i trener mjesnog kluba predložili su da se osnuje klub koji bi ujedno bio i prvi ženski nogometni klub na novogradiškom području. Službenoj odluci pomogla je prva naša nogometna utakmica, i uspješna, protiv mlađe muške kategorije i na stadion je privukla više gledatelja negoli i jedna „muška“ utakmica – ističe učiteljica Irma.

U Makedoniji postala trener

Osnivačku skupštinu upriličili su u siječnju 2007. godine. Iste godine ŽNK „Ježice“ organizirao je zabavnu i otvorenu školu

nogometa (OFFS) u suradnji s Cerničanima. – Voditelji radionica, među kojima smo bili suprug i ja, prije zabavne škole nogometa, bili smo na seminaru u Kruševu, u Makedoniji i stekli naziv trenera bazičnog nogometa. Jedno vrijeme sam aktivno trenirala s „Ježicama“, ali sada mi više odgovaraju rad s učenicama mlađe školske dobi i administrativni poslovi u klubu – objašnjava Irma.

Zbog finansijskih razloga »Ježice« nisu u službenom sustavu natjecanja, ali igraju turnire, pozivne nastupe i kupske utakmice. Uspješno su organizirale četiri malonogometna turnira, a sudjeluju i u Zimskoj malonogometnoj ligi novogradiškog Nogometnog središta. Osvojile su dva puta prva mjesta: na „Davorijama“ u Davoru 2008. i na Zimskoj ligi 2009. Veoma dobro surađuju s novoosnovanim ŽNK „Slavonka“ iz Vrbove, zatim sa ženskim ekipama „Viktorija“ iz Slavonskog Broda, ekipom Smrtića i ženskom nogometnom ekipom Policijske akademije iz Zagreba.

Čitacica u crkvi

Zajedno sa suprugom Ivom, Irma vodi školski tamburaški orkestar i zbor u Ljupini, puno pomažu nogometnim klubovima. Ivo je sudionik Katoličke malonogometne lige, pa Irma prati sve njihove nastupe do završnica, kako na razini Požeške biskupije, tako i u Zadru, Mostaru i u drugim gradovima gdje su igранe završnice.

Irma je čitač u župi, a s vlč. Jozom Jurčem, župnikom župe Kraljice sv. Krunicе Nova Gradiška, čija je filijala Ljupina, ostvaruje izvanrednu suradnju, posebno u organizaciji školskih i crkvenih svečanosti. Redoviti su na župnom križnom putu. Mlađe okupljaju u zbor, tamburaše i nogometne ekipe. Irma voli i hodočašća u naša marijanska svetišta, iako ističe kako je najviše ponosna na skupinu hodočasnika iz Ljupine koja s njom svake godine pješači na Gospino polje udaljeno oko 25 kilometara.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: fra Zlatko Papac

BLAGDAN GOSPODNEGA USKRSNUĆA

Već smo se o Božiću uputili k današnjem danu i blagdanu, koji je vrh i vrhunac svih blagdana i svakog blagdanovanja. Svi dani i blagdani - cijele godine i sve povijesti - okrenuti su i usmjereni k danu i blagdanu Gospodnjeg Uskrsnuća. Uskrs je svečani finale povijesti! Čudesna i jedinstvena ouverture-a u nadpovijest! Bez Uskrsa povijest bi naša bila i ostala bes ciljna i bez sadržaja.

Uskrs je granični dan i blagdan vremena i vječnosti. I jedini razlog svega zbivanja u povijesti. Što god ne služi i ne "hodočasti" k Uskrsu i Uskrsnuću, gubi

smisao i sadržaj. U Uskrsu se čita i razumije povijest. Kristovim je Uskrsnućem otpočela nadpovijest, prema kojoj je sadržajno i povjesno usmjerena naša povijest. Uskrs kazuje, čemu povijest; zašto sve ovo oko nas; zašto i mi u povijesti? Ako danas ne dohvaćamo Uskrsnuću dimenziju svoga bića, onda još nismo ni ušli u kršćansku povijest. Još smo negdje pred vratima.

Uskrs je nebeski portal, svečani ulazak u budućnost – uskrsnu i nebesku! Zato i čestitamo jedni drugima - želeći jedni drugima uskrsnu i nebesku budućnost.

Samo Bog do kraja zna i može razlučiti, što Uskrs donosi svijetu i povijesti. Uskrs je prekretnica, kad prestaje vrijeme, a počinje vječnost. Svi drugi blagdani su nekako blagdani zemlje, vremena i povijesti. Uskrs je nadpovijesni blagdan. Prosijao u vremenu, ali objavljuje vječnost – nadvremensku i vječnu budućnost. S tim u svezu valja kazati, da Zapovijedi - Dekalog - nisu nikakve zabrane, nego putokazi. A želimo li i riječ zabranu, onda je ona zato tu, da ne bismo zaboravili i izgubili smjer i cilj putničkog ili hodočasnicičkog stanja na zemlji, u životu i u povijesti.

DRUGA VAZMENA NEDJELJA

Ova se nedjelja zove uskrsna ili vazmena, kao što će se zvati i šest narednih nedjeljā nakon Uskrsa. Barem zapamtimo! Uskrs se slavi pedeset dana, ili sedam uskrsnih vazmenih nedjeljā. Štoviše! Uskrs je svedremenski dan i blagdan - sve do eshatona ili vječnosti! A kršćanin je usksni čovjek, jer je krštenjem ucijepljen u uskrsnu stvarnost. Makar mi to i ne vjerovali i makar živimo, kao da nismo uskrsnici, mi to ipak jesmo, jer smo krštenjem unesen u uskrsnu novost i stvarnost. Filozofski bi se reklo: ontološki jesmo, a životom smo još u starom svijetu.

Pouskrsni tekstovi žele nas uvoditi u uskrsnu novost. Gledajte i čitajte Djela! Isusovim Uskrsnućem kršćanima bijaše sve zajedničko – bez svojatanja ni egoizma. Prava uskrsna raskoš srca i duše. Što god

tko ima, pripada svima - kao što i Uskrsli Gospodin pripada svakome i svima.

Petar nam svjedoči, da je Isusovo Uskrsnuće početak apsolutne novosti - konačne i nebeske. A u nju stižemo krštenjem. Krštenjem smo izneseni iz staroga svijeta i ucijepljeni u novi-nebeski svijet. Stvarno smo postali novim ljudima – uskrsno-nebeskim! Ako smo imali sreću biti i odgojeni tako, onda smo doista **uskrsnici!** Nismo li imali te sreće, onda jesmo i nismo u isto vrijeme: Postali smo uskrsnici, ali to ne živimo! Unesen smo u uskrsno-nebesku novost, ali iz nje niti u njoj ne živimo! Petar nas hrabri, da u starom svijetu budemo uskrsni ljudi. To znači: premda živimo u starome svijetu, mi smo ipak novi ljudi, Uskrsni i nebeski! Stoga bismo morali biti sreća i bogatstvo

staroga svijeta svojim suuskrsnućem. A ne da nas stari svijet iznova orobljuje i porobljuje i vraća u granice staroga svijeta, iz kojega smo krštenjem uskrsnuli-izšli. Vjerujmo, dakle, u svoju uskrsnu novost, koja je stvarna i egzistencijalna!

Uskrsli dolazi svojima, noseći i donoseći mir. Taj mir jest On sam - Uskrsli Gospodin. To je novost svijeta. Vrlo je važno kazati, da je u poukrsno vrijeme svako toliko Uskrsli dolazio svojima, da ih utvrdi u toj novoj stvarnosti, u koju je On stigao. Ta je stvarnost, vrlo slična, ali u isto vrijeme još različitija od naše vremensko-zemaljske stvarnosti. Uskrsli je isti, ali ga njegovi ne prepoznaju, ako im se On ne da prepoznati. Prepoznavanje je njegov dar!

TREĆA VAZMENA NEDJELJA

Proglas opet počinje Djelima, koja su zapravo - peto evanđelje. Ona četiri opisuju čar i blizinu Isusa iz Nazareta; a ovo peto evanđelje - Djela- opisuje Krista povijesti - njegovu Crkvu. On je i dalje - do Sudnjega dana - prisutan u svojoj Crkvi. Djela opisuju njegovu prisutnost u prvim anima Crkve - od Uskrsnoga jutra pa dalje. U današnjem odlomku Petar Židovima kazuje i svjedoči, što se dogodilo s Isusom iz Nazareta. A to je predznak ili slika onoga, što se treba zbaviti i dogadati do Sudnjega dana. Na Uskrs Uskrsli bijaše apsolutna novost svijeta. I do Sudnjega dana on će ostati ta novost svijeta po svojoj Crkvi. Njegova Crkva je u ovom svijetu - on prisutan u njoj. To je uskrsna novost, koju treba učiti i vjerovati. O da - vjerovati i učiti!

Petar nas vodi pred Isusova Boga i Oca - pred *Onoga, koji nepristrano svakoga po djelu sudi.*

Stoga nas Petar - prvi Papa - poučava, kako živjeti ovđe i sada: *vrijeme svoga propovijanja.* Na nama se treba vidjeti, da smo uskrsnici – novi ljudi, koji smo stigli na start, odakle nam je stići do neba - u zajedništvo Svetih.

Evanđelje je uskrsno - po Luki. To je divno hodočašće dvojice Isusovih učenika s Uskrsnim od Jeruzalema do Emausa. Dvojica su učenika na putu razgovarali s Uskrsnim, ali ga nisu prepoznali. Uskrsli je isti, ali i drugičiji! Istom, kad su stigli u svoj Emaus, i kad su sjeli za stol, kad je njihov neznanac uezio kruh, da ga razlomi, i pred njima proslavi čudo svetoga Četvrtka, njima su se otvorile oči - prepoznali su ga. I tada je krenuo put unatrag, U tren oka iznova su krenuli na put - sad od Jeruzalema do Emausa, sjećajući se svih riječi, koje su putem slušali i kazivali. Hitjeli su, da svojima donesu blagovijest: da su Uskrsloga vidjeli i da im

se dao prepoznati. A jesmo li ga mi već prepoznali, ili nam je još uvijek - dalek, stran i nepoznat?

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

Djela donose Petrovu propovijed o Isusu Raspetu i Uskrslom. Slušajući Petrovu besedu, sav se narod skrušio i upitao Petra i ostale apostole: **Što nam je činiti?** Ovo pitanje spada u samu bit kršćanstva. Kršćanin mora činiti -živjeti- novim životom - uskrsnim. O da! Može se biti kršten, krizman, vjenčan ... ali, ako ne čini nova djela, ako ne živi uskrsnim životom, badava se sve događalo i dogodilo. Čovjek je ostao starim čovjekom. Nije posvјedocio ni živio novost, koja je u nj stigla krštenjem, pričešću, potvrdom.

Petar to u svojoj Poslanici i tumači: *Ljubljeni! Ako dobro čineći trpite, pa strpljivo podnosite, to je Bogu milo.* Ako ne prihvacaćemo svoj život kao novost - čudesni dar odozgor - badava smo kršteni. Postali smo -istina- novi ljudi, ali živimo po starom eonu. Kao da nismo kršteni. I da bi nas uvjerio, što to znači, pred nas donosi sliku i vladanje Isusa Mučena i Raspeta: On, koji grijeha ne učini .. on, koji na uvrjedu nije uvrjedom uzvraćao i mučen nije prijetio „, živio je po zakonima novoga svijeta - samilosti i praštanja, dobrote i ljubavi.

Na kraju čudesno divna slika iz ondašnjeg najobičnijeg života. Izraelci su znali, što je to stado, što je ovčnjak, i što to znači: biti pastir. Slikom i običnog pastirskog života Isus nas uči o sebi i o svome Bogu. Kao što pastir čuva svoje stado, tako je Isus došao čuvati i sačuvati nas. Vjerujemo li mi u to? Nad ovom se stvarnošću treba ozbiljno zaustaviti i zamisliti! Jer – ako to ne budemo shvatili i ne budemo li dali Bogu, da se On brine za nas, sami smo sebe uveli u neki drugi svijet, koji nije Božji.

PETA VAZMENA NEDJELJA

Danas bismo se morali zaustaviti i ozbiljno razmisliti o našem življenju i vladanju jednih s drugima. O čemu je riječ? Imamo dva naroda, dva mentaliteta, dvije povijesti – Židovi i Grci. Oni, koji bijahu iz grčkoga podnebesja, počeše mrmljati, što su zanemarivani. Osjetili su i vidjeli nejednakost, i prigovorili su apostolima. A apostoli? Ovo je velika novost, i iznenadjenje do neba, koje sve do danas nismo pročitali ni preveli. Apostoli ne brane svoj postupak, nego otvaraju vrata slobode. Onima, koji prigovaraju, daju vlast, da to sami riješe. I baš ti osporavatelji biraju poslužitelje. Brojite i gledajte! Izabrali

su **sedmoricu**, a među njima nijednoga Židova. Svi su izabrani iz poganskog svijeta. A apostoli? Izbor potvrđuju! Dali su vlast osporavateljima, da biraju i riješe problem. Koga su osporavatelji izabrali, apostoli potvrđuju. Ova je praksa sve do danas **čudesni savjet**, koji je rijetko gdje prakticiran.

Nakon ovoga, evo nas pred pozivom! Petar zove sve, da pristupe **Kamenu živomu**. Divno ime za Uskslog Gospodina. Htjeli su taj Kamen razbiti i razvaliti, a On ostade, da bude **Kamen zaglavni!** On - kamen živi - znak je sigurnosti i čvrstine; znak je nade i budućnosti!

Slijedi divno Ivanovo evanđelje o našem odnosu prema Isusu Kristu. S njim smo vezani vjerom. Bio je odbačen, ali postade Kamen zaglavni. Kamen sigurnost! Svojima progovara o budućnosti i o svome odlasku. Iako apostolima ostaje tajnom, Isus ih ostavlja da vjeruju. Vjera je temelj naše budućnosti. Nestane li u nama vjere, ostajemo bez budućnosti. Evanđelje nastavlja divnim dijalogom o Isusovu Ocu. Uvjerava ih, da je On-Isus prisutnost Očeva pred njima. U tom je skrivena i druga istina: da smo mi jedni drugima - sigurnost i blizina Isusova.

SEDMA VAZMENA NEDJELJA

Današnjom nedjeljom stigosmo do velikog razmeđa: uskrsno-duhovskog. Sve se zbivalo i događalo u hipu. Liturgijski gledano: Veliki petak-Uskrs-Duhovi-Sudnji dan idu zajedno – kao veličajni mimohod spasenjske stvarnosti. Nama je teško u jednom hipu sve dohvatiti i doživjeti. Stoga i slavimo tajnu po tajnu; stavak po stavak. Pokušajte jednom pažljivo slušati riječi Pretvorbe u svakoj Misi! One su istog trenutka: sadašnjost i prošlost - prezent i futur - Sveti četvrtak i Sveti petak. Isus je već na Sveti četvrtak slavio i sveti Petak. A na Sveti Petak prisutan Sveti četvrtak! Zapravo je uvijek sav Isusov misterij. Sva njegova Taina: **Utjelovljenje-Muka-Smrт-Uskrsnuće-Uzašašće-Sudnji dan!** Nisu slučajno spomenuti u Djelima svi apostoli pojmenice. S njima je i Isusova Majka i braća njegova – sva Crkva! Nije li u njihovim imenima kazana i naša sudska? Ili smo s njima i među njima, ili nas uopće nema! Trećega nema! Tako liturgija pred nama izvodi povjesna zbivanja.

Petar nas sokoli i hrabri: *Radujte se kao zajedničari Kristovih patnja, da i o Objavljenju njegove slave mognete radosno klicati.* Prevedeno znači: Radujte se, kad radi Isusa nešto trpite! To je vaše proslavljenje! Petar nastavlja: *Pogrđuju li vas zbog imena Kristova, blago vama.* Isus je križnim putem izišao s ovog svijeta. Nije li to slika naše bijede, slabosti, bolesti?

Na kraju Isusova molitva za sebe! On je prošao zemljom, istripi Križni put i najdublje poniženje, doživio najdublju kenosu - silazak u carstvo mrtvih. Sada! *Oče, proslavi Sina svoga!* U punini će proslava biti na Sudnji dan – pred čitavim stvorenim svijetom. Ali je ona prisutna i danas. Nitko voljeniji od Isusa, uza sve to, što je uvijek odbacivan. O nikome tako, kao o Isusu, premda ga uvijek ponizuju i odbacuju. Isus progovara Ocu, da je i nama objavio Oca. Prema tome: imali smo šansu upoznati i Isusa Objavitelja i njegova i svoga Oca. No, zanemarimo li ulaziti i ući u to objavljenje, ostat ćemo i bez Isusa i bez njegova Oca.

ŠESTA VAZMENA NEDJELJA

Stigosmo kraju pouksrsnog vremena, koje završava Uzašašćem, i nedjeljom nakon njega. Pred nama je Filip u samsarijskom gradu na djelu: propovijeda i izgoni zle duhove. *Nasta velika radost u onome gradu.* Gledajte! Svako toliko se u Djelima spominje: nasto velika radost. Je li ta radost danas u nama i među nama nestala i isčezla? Kako to, da je danas nema – a ona je subitna oznaka Crkve i kršćanstva. Kad ćemo povjerovati najkršćanskiju istinu: gdje nema radosti, tu nema ni Crkve, ni kršćanstva!

Poslanica je Petrova: **Krist neka vam bude svet, u srcima vašim.** Je li nam stiglo do svijesti: da smo "domovina", u kojoj je prisutan Božji i nebeski svijet? Ili smo još u poganskom kraju, u kojem su ljudi i "bogovi" dva odijeljena svijeta, koji nemaju ništa zajedničko. A ako je, i kad je Krist u srcima našim, onda smo sposobni činiti nova djela. Evo ih: *Uspješ-*

Obitelj Bauer iz Požege krstila svoje peto dijete

U požeškoj župnoj crkvi sv. Leopolda Mandića tijekom euharistijskog slavlja 6. ožujka je biskup Antun Škvorčević krstio Lanu Mariju, peto dijete u obitelji Ilike i Jane Bauer. U pozdravu je župnik Vjekoslav Marić zahvalio biskupu za njegov dolazak. Biskup Škvorčević čestitao je roditeljima za bogatstvo koje su prihvaćanjem petoga djeteta podarili hrvatskoj domovini i Crkvi, pozvao je nazočne na molitvu kako bi kod nas bilo više bračnih drugova koji vjeruju životu i ujedno je potaknuo na molitvu za mir u našoj domovini.

Na svršetku slavlja biskup je čestitao roditeljima djeteta na njegovu krsnom preporođenju sa željom da ono po životu u skladu sa svojim kršćanskim pozivom bude čvrsta životna točka u hrvatskom društvu. Nakon mise biskup se u župnom stanu susreo s obitelji Bauer i zadržao u osobnom razgovoru te joj uručio dar Požeške biskupije. (I. I.)

U katedrali biskup krstio osmo dijete obitelji Černušak

Na četvrtu korizmenu nedjelju, 3. travnja, u požeškoj je katedrali biskup dr. Antun Škvorčević krstio Klaru, osmo dijete Roberta i Jasne Černušak, te Hanu, drugo dijete Petra i Željke Hormot.

Na početku slavlja biskup je kazao kako ova nedjelja nije radosna samo zbog blizine godišnje proslave Isusove muke, smrti i uskrsnuća, nego i zbog toga što su roditelji Jasna i Robert Černušak donijeli na krštenje svoje osmo dijete. – Njihova žrtva i ljubav koju iskazuju kroz opredjeljenje za osmo dijete zavrjeđuju našu sasvim posebnu čestitku i zahvalnost. Osobito pozdravljam učenike Katoličke osnovne škole koju polaze i dvije sestre male Klare – Gabrijelu i Magdalenu. Slavlje krštenja njihove sestre slavlje je i naše Katoličke osnovne škole – kazao je biskup pozdravivši i obitelj Hormot koja je donijela na krštenje malu Hanu.

Na kraju misnog slavlja učenice Hana Boban i Marta Štimac u ime svih učenika i djelatnika Katoličke osnovne škole uručile su obitelji Černušak prigodan dar, čestitale obitelji na rođenju i krštenju male Klare te poželjele da nju i njezinu obitelj prati Božji blagoslov. (Lj.M.)

U župi Đulovac krštena djeca u trima obiteljima

U župnoj crkvi Duha Svetoga u Đulovcu za vrijeme euharistijskog slavlja 20. ožujka Ivica Žuljević, katedralni župnik u Požeži, krstio je Lanu, peto dijete u obitelji Petra i Jozefine Deligeđić, zatim Luciju, peto dijete u obitelji Ivana i Božice Simonović te Joakima, šesto dijete u obitelji Kriste i Ane Đorđević.

Na početku slavlja župnik Ljubomir Majur pozdravio je predvoditelja slavlja kao izaslanika biskupa dr. Antuna Škvorčevića, koji zbog opravdanih razloga nije mogao doći. U uvodnoj riječi predsjedatelj slavlja pozdravio je u ime biskupa spomenute obitelji i sve prisutne vjernike, među kojima su bila i brojna djeca te izrazio radost što u ovako dragom i važnom događaju u Đulovcu može predvoditi misno slavlje. Čestitao je i zahvalio roditeljima što su prihvatali Božji dar i tako obogatili hrvatsku domovinu.

Na kraju misnoga slavlja vlč. Žuljević povjerio je krštenu djecu čitavoj župnoj zajednici, a osobito Božjoj ljubavi. Pozvao je prisutne da pomognu obiteljima s brojnom djecom i budu im potpora u svakodnevnim poteškoćama. (I. I.)

U Markovcu Našičkom kršteni blizanci Mihael i Manuela

U župnoj crkvi sv. Marka Evanđelista u Markovcu Našičkom biskup Antun Škvorčević predvodio je 10. travnja euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio blizance Mihaela i Manuela, četvrtu i peto dijete u obitelji Zvonka i Ivanke Krupa. Njima se pridružila i obitelj Danijela i Anite Zavada, vjeroučiteljice sa svojim prvim djetetom Dominikom.

Nakon pozdrava župnika i dekana Branka Šipure biskup je uputio riječi čestitke i zahvalnosti obitelji Krupa za dragocjeni dar četvrtoga i petog djeteta, a obitelji Zavada za prvo dijete. Istaknuo je kako petu korizmenu nedjelju puk od davnina naziva 'gluhom' i dodao kako je utješna i ohra-brujuća činjenica da mladi roditelju Krupa nisu bili 'gluhi', nego su imali otvoreni sluš srca za istinu o životu, razumjeli da je najveće blago čovjek te u doslihu s Bogom prihvatali dar života. Potaknuo je nazočne na molitvu da mlade obitelji u Hrvatskoj, unatoč poteškoćama, budu hrabre suradnice života te tako na najbolji način podupru budućnost svoje domovine. (G. L.)

U Vrbju krštena Tea, peto dijete obitelji Mihić

U župnoj crkvi sv. Josipa u Vrbju biskup Antun Škvorčević krstio je 12. ožujka Teu, peto dijete u obitelji Dalibora i Magdalene Mihić.

Biskupa je na početku slavlja pozdravio domaći župnik Željko Volarić. U uvodnoj riječi biskup je posebno pozdravio supružnike Mihić i čestitao im za svjedočanstvo opredjeljenja za život. U homiliji biskup je među ostalim istaknuo kako nam valja moliti da mladi bračni drugovi, poput obitelji Mihić, promijene svoj odnos prema životu te spremnije prihvaćaju brojniju djecu kako bi u Hrvatskoj kultura života nadjačala kulturu smrti te broj rođenih bio veći nego umrlih. Nakon euharistijskoga slavlja biskup se u župnom stanu susreo s obitelji Mihić, saslušao njihovo svjedočanstvo o požrtvovnosti kojom primaju i odgajaju mnogobrojnu djecu, obećao molitvenu potporu te im uručio darove. (I. I.)

Pavle Primorac o knjizi *Znakovi života Scotta Hahna*

Dobar i kvalitetan duhovni život uvodi nas u duboki odnos s Bogom

Prije nego što počnem recenziju knjige *Znakovi života Scotta Hahna*, postavio bih vam malo pitanje. Je li vam se ikada u životu dogodilo da su vam neke stvari, znakovi, običaji odbojni, da prema njima imate veliki animozitet, odbojnost, a odjednom shvatite njihov smisao, značenje i postanu vam bitni u životu? Bez obzira na to je li vaš odgovor pozitivan ili negativan, sasvim jasno treba zaključiti da je upravo autor ove knjige Scott Hahn jedan od onih koji su promijenili svoja promišljanja života i egzistencijalističke stavove, i to do temelja. Naime, vjerujem da je jednom broju čitatelja poznato da je Scott Hahn bio kalvinistički protestant, predavao je na protestantskim sveučilištima i imao izrazito negativan stav prema katoličanstvu, do te mjere da je prezirao katoličku tradiciju i njegovao načelo da je *Biblij* jedini izvor naše vjere i samo ona jest temelj našega kršćanskoga identiteta.

Znakovi utemeljeni na *Biblij*

No, malo po malo, vođen Duhom Svetim, shvatio je da su mnoge stvari, običaji i znakovi prisutni u katoličanstvu utemeljeni na *Biblij*, kao što je i apostolsko-katolička tradicija utemeljena na *Biblij*. Takva razmišljanja on potkrpeljuje upravo ovom knjigom *Znakovi života*, vrlo zanimljivom za produbljenje naše katoličke vjere, katoličke tradicije, katoličkih običaja i katoličanstva kao načina života. U svojoj knjizi Hahn se bavi raznim temama koje se odnose na našu katoličku vjeru i koje su njezin neodvojivi dio. Prije svega, on govori, i to vrlo kvalitetno, o sakramentologiji. Obradujući svih sedam sakramenata, svakoga na poseban način, Hahn nam na temelju biblijskoga svijeta objašnjava, pojašnjava i razlaže materiju, ono vidljivo u svakom sakramantu, te na temelju te materije on govori o njezinu smislu (npr. značenje vode, značenje ulja). Drugim riječima, sve ono što je bitno i potrebno da bi neki sakrament bio valjano podijeljen i donio velike duhovne plodove za svakoga kršćanina koji istinski vjeruje u Krista i Kristu. Ali u cijelokupnom bogatstvu katoličke vjere, Hahn se ne ograničava samo na sakramente.

Molitvena praksa

On govori o ljepoti i bremenitosti liturgijske godine objašnjavajući značenje došašća, korizme, Božića, Uskrsa. Nadalje, govori o važnosti molitve. Katoličanstvo je u svojoj biti tako bogato i snažno u molitvenom smislu. Vjernik katolik, koji malo dublje poznaje duboku molitvenu praksu svoje Crkve, doista može postati svet ako ju istinski prakticira. Samo se postavlja

pitanje koliko se mi držimo te molitvene prakse. Autor knjige govori o važnosti jutarnje molitve, važnosti strelovitih molitava, molitve prikazanja, molitve prije i poslije jela, kao i neizostavan ispit savjeti koji ima veliko značenje za duhovni rast u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Proučavanje *Biblige*, čitanje duhovnoga štiva, razmatranje, kontemplacija, duhovne vježbe, nešto su bez čega se teško može voditi dobar i kvalitetan duhovni život koji nas uvodi u duboki odnos s Bogom i njegovom dobrotom.

Važnost štovanja svetih

Važnost štovanja svetih, hodočašća, molitva krunice, misaone molitve kao i škapulara i medaljica također je velika. Sva ta sredstva nama, kao kršćanima mogu pomoći da rastemo u dubokoj duhovnosti i svetosti u odnosu prema Bogu i bližnjemu. Na kraju knjige autor se bavi pitanjem smrti. Njegovati duhovni život koji se temelji na povezanosti s Bogom također nas pripravlja za prijelaz s ovoga svijeta nebeskome Ocu. U tom smislu važna je molitva za mrtve koja nam uvelike pomaže u našem kršćanskom posvećenju. Sjajno je da o vjeri govori obraćenik. Sjajno je i uistinu fascinantno da o katoličkoj vjeri govori bivši protestant, bivši kalvin.

Ne želimo, naravno, ponižavati vjeru ili širiti netrpeljivost prema našoj odijeljenoj braći, ali svakako moramo ustvrditi da je Scott Hahn otkrio ljepotu katoličanstva te se zajedno sa svojom obitelji obratio na katoličku vjeru. Ova je knjiga tumačenje katoličkih vjerovanja, pobožnosti i običaja koja nas mogu dovesti do velikoga duhovnoga posvećenja. Stoga, ako imate bilo kakve dvojbe u pitanju svoje vjere, svaka-

ko posegnite sa ovom knjigom. Ova knjiga je tako jednostavno i tečno napisana, pa je na osobit način preporučujem mладима. Knjiga daje odgovore na mnoga pitanja, mnoge stvari koje se u njoj obrađuju imaju svoju djelotvornost u životu svakoga vjernika katolika ako se on tim duhovnim dobrima želi koristiti. Stoga vam, poštovani čitatelji, preporučujem ovu knjigu jer će vam ona produbiti vjeru u pravom smislu riječi. I intelektualno i duhovno.

Tribina »Povjerenje u obitelji«

Osnovna škola »Vladimir Nazor« u Adžamovcima, u suradnji sa Zajednicom »Molitva i Riječ« iz Nove Gradiške, organizirala je 12. travnja tribinu za roditelje pod nazivom »Povjerenje u obitelji« koju su vodili Ivo Vrdoljak i hagioasistent Silva Vrdoljak iz Slavonskog Broda. Ona je kazala kako hagioterapija pomaze čovjeku da izade iz vlastitih patnji duhovne naravi. Kao što na ljudsko tijelo vrebaju različiti virusi, tako i duhovna duša doživljava različite napade i povrjeđuje se čovjekovo dostoјanstvo. Za duhovnu strukturu čovjeka važno je povjerenje, a temeljno tkivo čovjeka je vjera. To je spoznaja da smo nekome dragocjeni, da nas netko voli, da se na nekog možemo osloniti. Povjerenje se odnosi na osobu na koju se oslanjamo, kojoj vjerujemo. Silva Vrdoljak govorila je uglavnom o povjerenju u odnosu dijete – roditelji i obratno. U djetetu je važno razvijati dobro. Dobrim ga 'izvlačimo' iz svih 'okrnjenosti', – naglasila je voditeljica. Dijete ima duhovnu dimenziju, ali roditeljska riječ roditelja neće doprijeti do njega ako otac i majka nisu primjer. Povjeda dostojanstva dijete jako boli. Moramo imati povjerenja u svoje dijete, ali uz to povjerenje ipak treba otici, primjerice, u školu na informacije. Roditelji moraju postići da dijete zna što je DA ili što je NE, što se smije, a što ne smije, ali između toga treba biti puno povjerenja i ljubavi. (V. Mikić • Snimila: Višnja Mikić)

Zajedništvo GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marina Čubrić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Uspješan i ispunjen život gradimo udvoje

Piše i snimila: Marija Lovrenc

Što je potrebno za ispunjen i sretan život? Ostvarenje snova? Velika obitelj? Mate rijalna neovisnost? Uspješna karijera? Zdravlje?

Sve pomalo od toga, ali i druge stvari, reći će bračni par Sanea i Perica Mihaljević iz Virovitice. Perica je profesor klavira u Glazbenoj školi i Klasičnoj katoličkoj gimnaziji s pravom javnosti, gdje vodi i zbor mladih, a aktivan je član i Udruge slijepih. Zbog bolesti u djetinjstvu ostao je bez vida, ali to ga ne sprječava da živi život punim plućima i ostvaruje mnoge ideje o kojima drugi još uvijek samo maštaju. Sanea je psihijatrica u Općoj bolnici, aktivna u hagioterapiji i HKLD-u, znatiželjna za svako novo znanstveno otkriće u tom području. Oboje su roditelji prekrasnih mališana Glorije i Šimuna, kojima s radošću posvećuju svaki trenutak. Posao, ručak, kućanski poslovi, druženje, vježbanje, igra s mališanima, stigne li se uza sve to još biti i vjernikom, prijateljem i poznanim od povjerenja?

– Itekako – kaže Perica poručujući da unatoč ispunjenom rasporedu mjesta za Boga i prijatelje uvijek ima. – Važno je samo dobro organizirati raspored, i to je to. Ima dana kada žrtvujemo ono što volimo, ja glazbu, a supruga proučavanje literature ako je nešto drugo važnije, no vremena se za bitne stvari uvijek mora naći – kaže Perica koji dodaje da je molitva nešto bez čega ne mogu zamisliti dan. – S njom započinjemo jutro, svaki obrok i zahvalu na kraju dana, a s nama mole i mališani

koji su, gledajući nas kako se molimo, i sami počeli sricati riječi, ili bar sklapati ručice – sa smješkom ponosno kaže Perica. Strah od života, obveza, bolesti? Taj je strah za njih stran jer im je, poručuju, život ispunjen stalnim promjenama i novim željama, u koje ulaze podržavajući jedno drugo. Hvale svoje obitelji zbog velike podrške i strpljenja, razumijevanja. S takvim ‘vjetrom u leđa’ nije bilo teško kročiti kroz život velikim koracima, poručuju, nabrajajući što su sve napravili u samo tri godine. – Prvo je bilo pronaći posao, zatim su stigli mališani. U međuvremenu smo preuredili dom, uvijek se

radujući sitnicama u kojima oboje uživamo jer sve radimo zajedno. Dan brzo prođe, ali ne bez podsjećanja da smo tu jedno za drugo i da je potrebno, ako već postoji problem, o njemu potanko i otvoreno razgovarati, makar i do dugo u noć – kaže Sanea. A recept za uspješno roditeljstvo? Nema ga, poručuju Sanea i Perica, jer najvažnije je da djeca budu sretna, a takva su samo ako vide da su sretni i njihovi roditelji. – Svjesni smo da od nas uče gledanjem, slušanjem, više nego onim što im kažemo. Ponekad su mudriji i od nas, prava mala čuda – poručuje sretni bračni par Mihaljević.

Dario Šimić, proslavljeni hrvatski reprezentativac, u Velikoj svjedočio svoju vjeru Nisam bio sretan dok nisam susreo Boga

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Proslavljeni hrvatski nogometni reprezentativac Dario Šimić bio je 12. ožujka gost duhovne obnove za mlade u župi Velika kraj Požege koju je vodio mr. Mario Rašić, v.d. predstojnik Katehetskog ureda Požeške biskupije. Nakon misnog slavlja u razgovoru s veličkim župnikom Mariom Sanićem mlađima je Dario govorio o svojoj vjeri.

– Da bih bio dobar sportaš, da bih bio u formi, morao sam stalno vježbati, a kako čovjek nije samo

tijelo, nego ima i duh, potrebno je stalno i duh vježbati. Kako je Isus Krist trener za duh, onda bismo ga trebali vježbati po njegovim naputcima kako bismo u životu lakše prebrodili sve nedaće koje nam život daje – poručio je krizmanicima i njihovim roditeljima te lokalnim nogometašima nekadašnji kapetan hrvatske nogometne vrste.

Međutim, Dario nije oduvijek ovako shvaćao i živio svoju vjeru. – Imao

sam slavu, novac, bio mlad i poznat, ali u istom sam trenutku osjećao prazninu, nešto mi je nedostajalo. Bio sam nezadovoljan, a nije mi bilo jasno zašto jer sam ‘sve’ imao. Tada sam počeo moliti i osjetio sam neku Božju milinu i prisutnost. Shvatio sam da vjera nije tek neka rutina i priča koja se dogodila prije 2000 godina, nego da je Bog živ i da konkretno pomaže u svim životnim situacijama. Ako čovjek Boga ne stavi na prvo mjesto, ne može biti istinski

sretan – kazao je Dario. Ističe kako je polaznik duhovnih vježbi Ignacija Lojolskog, redovno odlazi na nedjeljna misna slavlja te se svakodnevno moli. Poručio je da je Bogu svatko od nas jednako važan jer Bog za svakoga ima plan, a kada to čovjek shvati, onda mu je život ljepeš i puno lakše podnosimo potekoće i sve ono što nas tišti. Iza Boga, dodao je, najvažnija mu je obitelj: njegova supruga i troje djece. Živjeti u obitelji, kaže, uvijek uključuje i neku žrtvu, ali nikada mu za to nije teško podnositi žrtve. Mlađima je poručio da je veoma važno da u brak ulaze čisti te posvjedočio da mu je žao što on osobno nije na taj način ušao u brak.

